

Lord
genaamd
De groote

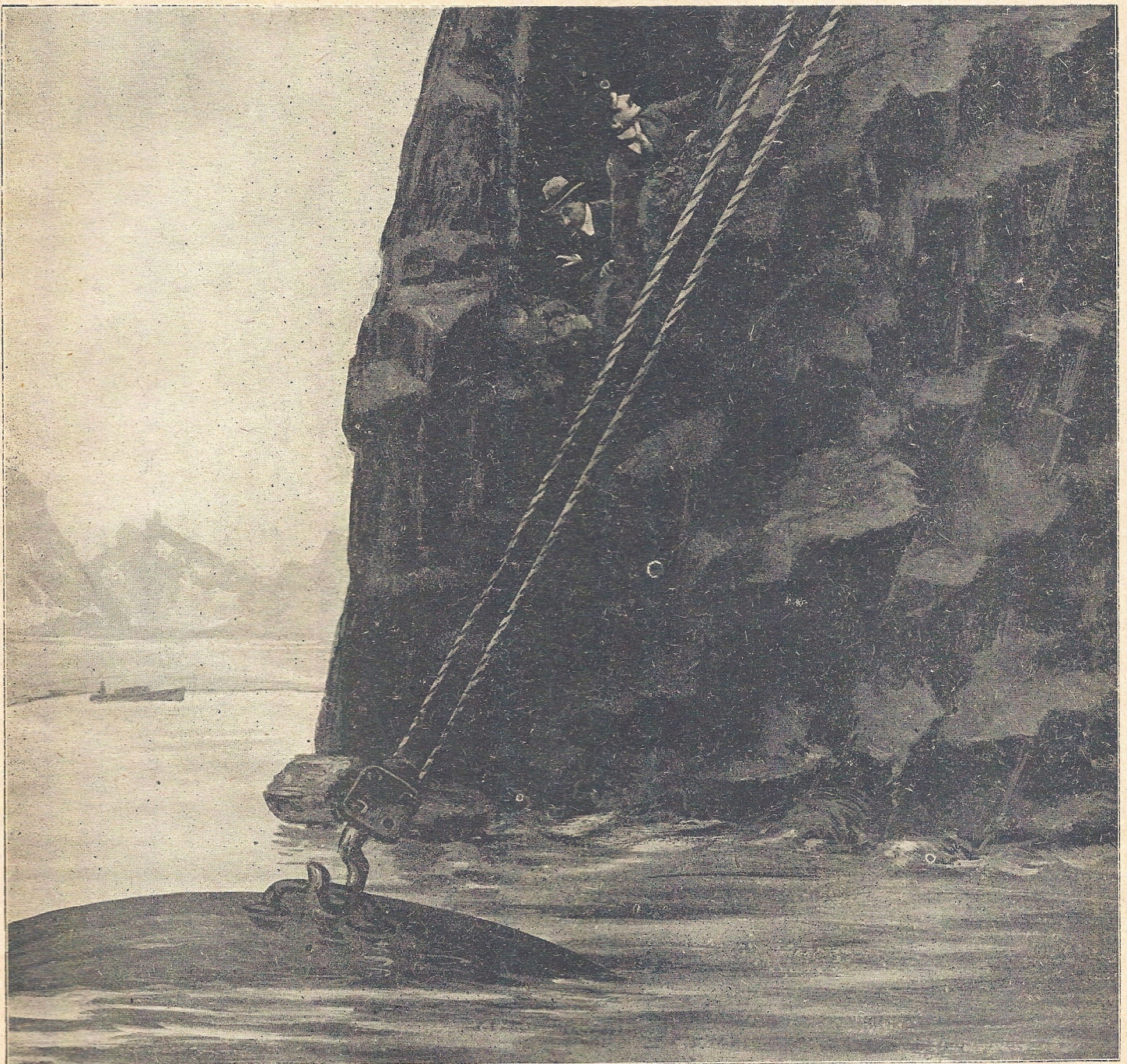

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 233

De Hoteldief

20 Cent

De Bal kwam steeds hooger.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

DE HOTELDIEF.

HOOFDSTUK I.

Op Diamanteiland.

De zon ging onder en wierp haar laatste stralen op de golven van de Noordzee, die een groenigen schijn vertoonde.

Het was zeer stil weder en slechts een flauw koeltje deed de golven rimpelen.

Hoog in de lucht zweefden eenige zeearenden.

Blijkbaar zochten zij naar prooi.

Nu en dan liet een der krachtige fraaie vogels zich eensklaps als een steen vallen tot hij de oppervlakte van het water bereikte.

Hun scherpe oogen hadden dan blijkbaar een vischje ontwaard.

Maar eensklaps scheen hun aandacht te worden getrokken door een voorwerp dat zich snel over de golven scheen te verplaatsen.

In groote spiralen zweefden zij onder luid gekrijsch omlaag.

Het voorwerp dat zoo zeer hun aandacht had getrokken was een vrij groote motorboot, met drie opvarenden bemand.

De boot kliefde in snelle vaart de golven.

Heinde en verre was geen enkel ander vaartuig te zien.

Geen wonder, want het vaartuigje bevond zich op bijna twintig graden Noord en welk koopvaardijship zou hier iets zoeken?

Zelfs de routes van de schepen, die van een Noorsche haven op een van de Noordelijke havensteden van Schotland varen, loopen veel zuidelijker.

Hoogstens zou het mogelijk zijn dat men hier een der iepen aantrof, die eenige malen per week van Enge-

land, Denemarken en Noorwegen den dienst op IJsland onderhouden.

Maar ook daarvan viel niets te bespeuren.

Het was vinnig koud, nu de zon in zee was gedaald en de drie mannen waren allen in dikke pelzen gehuld, waarvan de kraag opstond.

Wie waren deze reizigers?

De grootste van de drie die aan het stuurrad stond was John Raffles alias Lord Lister, de Groote Onbekende.

Hij had een dag te voren de Engelsche hoofdstad verlaten, waar hij als Lord William Aberdeen welbekend was en een schoone villa bewoonde in de Regentstreet.

De man die naast hem stond was zijn vriend en vertrouwde, Charly Brand.

Hij was bijna een hoofd kleiner dan Raffles, en sierlijk gebouwd, ofschoon al zijn bewegingen kracht en behendigheid verrieden.

De derde van het drietal was een reus van een kerel, met een nek als van een stier, en twee vuisten als smidhamers.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord Aberdeen, die hem reeds in vele gevaarlijke avonturen vol toewijding ter zijde had gestaan.

Reeds vele malen hadden en Raffles en Henderson elkander het leven gered, en dit droeg er niet weinig toe bij de banden die hen aan elkander verbonden, steeds nauwer aan te halen.

Henderson had zich met een kikker gewapend en scheen den horizon af te zoeken.

Eindelijk riep hij uit:

— Ik geloof dat ik haar zie, Mylord!

Zwijgend gaf Raffles het stuurrad aan Charly Brand over, trad op Henderson toe en nam den kijker.

Hij tuurde er even door en zeide toen:

— Ja, Henderson, je hebt goed gezien. Diamant-eiland ligt in streek aan lei voor ons. Charly, houd een weinig af, zoo wendde hij zich tot den jongen man.

De jonge man volgde het gegeven bevel op.

Op verren afstand, maar toch reeds tamelijk duidelijk zichtbaar, verhief zich een rotsachtige kust uit zee.

— Zouden wij er nog voor het vallen van den nacht zijn? vroeg Charly.

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles. Het doet er echter niet toe, want ik zou de kreek waar wij voor anker gaan wel geblinddoekt kunnen vinden.

— Zou er niemand op het eiland waar je schatten zijn, geweest zijn na het bezoek van de zeeroovers?

Raffles glimlachte.

— Beste jongen, wij hebben deze reis juist ondernomen ten einde ons daarvan te overtuigen. Voor de zeeroovers vrees ik echter niet, want die zijn tot den laatsten man gedood.

— Maar er waren, toen wij met de vliegmaschine vluchtten, nog een aantal matrozen op het eiland.

— Ongetwijfeld — maar die zullen de schatkamer niet hebben kunnen vinden — want die lag eenige vademmen onder de oppervlakte der zee — met de lijken van vijf of zes zeeschuimers, die met de kamer in zee waren gestort.

— Maar misschien hebben zij wel een wachtpost op het eiland achter gelaten!

— Misschien gedurende een paar dagen — maar zeker niet gedurende eenige maanden, hernam Raffles. Trouwens, wij zullen onze voorzorgmaatregelen nemen en eerst eens om het eiland heen varen, om te zien of er geen kapers op de kust zijn! Je zult je wel herinneren dat dat gemakkelijk in een uur tijds kan geschieden!

Intusschen vervolgde de motorboot met snelle vaart haar weg, voort gestuwd door haar krachtige motor.

Hoog spatte het schuim voor den boeg op.

De duisternis had zich nu over de wateren uitgespreid.

Toch ontstak Raffles geen licht, daar hij niet zeker wist of het eiland waar hij zijn schatten in veiligheid had gebracht, inderdaad wel geheel onbewoond was.

Nog twee uren vloog de boot met onverminderde vaart over de golven.

Toen nam Raffles zelf het stuurrad weder ter hand.

Op ongeveer een kwart mijl afstand doemde een donkere massa voor de reizigers op.

Het was Diamanteiland!

Als een eenzame rots verrees het uit zee.

Het geluid van de branding op de rotsachtige kust was reeds duidelijk verneembaar.

Als een reusachtige walvisch op de sluimerende golven lag het eiland daar.

Raffles matigde de snelheid van de motorboot aanzienlijk.

Hij liet zijn stem dalen, toen hij waarschuwend zeide:

— Opgepast nu! Niet luid spreken!

Raffles wierp het roer om.

In plaats van op de kust aan te houden voer de motorboot nu in een wijden boog om het eiland heen.

Bijna overal was de kust rotsachtig en ver rees zij steil uit de golven.

Hier en daar echter bevond zich een inham met zandige oevers, waarvan er eenige tamelijk diepe insnijdingen vormden.

De drie mannen hielden scherp het oog op het eenzame rotseiland gevestigd.

De hemel was zeer helder en zij konden de omtrekken duidelijk onderscheiden.

Maar nergens ontwaarden zij eenig licht.

Nergens steeg een rookkolom ten hemel.

Nergens liet zich eenig geluid hooren!

Niets dan het doffe, eentonige geraas van de branding die op de rotsige kust zich uiteenspatte.

Binnen een uur was de tocht om het eilandje volbracht.

Raffles zocht nu de ankerplaats op.

Met groote bekwaamheid stuurde hij de motorboot een kleine kreek in, die bijna aan alle zijden door hooge rotsen omringd was en liet daar het vaartuig op het zand loopen.

De motorboot gleed nog een eind voort over het goudgele fijn korrelige zand en bleef toen onbeweeglijk stil liggen.

De drie mannen begaven zich aan wal, maar niet dan nadat zij zich ieder in de kajuit van een geweer voorzien hadden en hun revolvers bij zich hadden gestoken.

De kring van rotsen bleek nu toch niet geheel gesloten te zijn, want juist tegenover den ingang van de kreek vertoonde zich een nauwe doorgang.

Hier begon een soort door de natuur gevormd voetpad, dat zich op grillige wijze door de rotsen slingerde

en uitkwam op een kleine met gras begroeide hoogvlakte.

De plantengroei was op dit eiland minder schaarsch dan men verwacht zou hebben op deze hooge breedte.

Van deze hoogvlakte kon men neerzien op een soort dalkom, waar zelfs in de duisternis een aantal hooge boomen en kreupelboschjes te zien waren.

Zonder eenig gerucht te maken hadden de drie mannen deze hoogvlakte bereikt, die ternauwernood een kilometer in het vierkant was.

Zij kropen naar den rand die van de zee was afgekeerd en wierpen een blik in het kleine dal.

In het midden daarvan stond een kleine houten hut.

Maar niets wees erop dat zich daarbinnen een levend wezen bevond.

Overal heerschte een doodelijke stilte.

Slechts de nachtwind ruischte zwaarmoedig door de toppen van de hooge dennen.

Bijna een kwartier lang bleven de drie mannen zoo onbeweeglijk liggen.

Toen richtte Raffles zich op.

— Volg mij, mannen! fluisterde hij. Wij zullen eerst zien hoe het staat met de rotswoning, ofschoon ik niet geloof dat de matrozen van het koopvaardijship haar hebben zullen ontdekt! Als zich daar niemand bevindt en ook niemand in de rotstunnels, die naar de vroegere schatkamer voeren, dan zullen wij naar het dal afklimmen en de hut onderzoeken — de vroegere verblijfplaats van Sonja Bastides! Is ook deze onbewoond, dan kunnen wij het er gerust voor houden dat het eiland geheel onbewoond is!

Langs een ander rotspad dan waarlangs zij gekomen waren, verlieten de mannen de met grasbegroeide hoogvlakte weder.

Raffles moest zijn Eiland wel zeer goed kennen!

Want zonder zich een oogenblik te bedenken of te vergissen vond hij zijn weg te midden van de rotsen.

Eindelijk bereikten de drie reizigers een smal pad, dat aan den eenen kant steil afdaalde naar een ravijn en aan den anderen kant werd afgesloten door een even steilen rotswand.

Raffles legde zijn vinger op de lippen.

Geheel alleen sloop hij voorwaarts, tot hij een nauwe spleet in dezen rotswand bereikt had, juist breed genoeg om een niet al te zwaarlijvigen man doortocht te geven.

Dicht struikgewas, dat uit de rots groeide, verborg haar bijna geheel voor het oog.

Met de grootste voorzichtigheid duwde Raffles dit

struikgewas ter zijde en ging de opening naar binnen.

Hij bevond zich nu in een groot hol, ongeveer ter halver hoogte van de rots.

Er deed zich echter geen enkel geluid hooren.

Raffles ontstak zijn electriche lantaarn.

Het hol was verlaten.

Hij ging weder naar buiten en zeide op gedempten toon:

— Hier is niemand! Laten wij nu de tunnels eens doorzoeken!

De drie mannen vervolgden hun weg en bereikten een honderdtal schreden verder een zeer nauwe spleet, die zich echter vrij spoedig verbreedde en tot een tamelijken breeden hollen weg werd.

Met de grootste behoedzaamheid, de revolver in de vuist gekneld, liepen de mannen voort.

Zoo bereikten zij een soort plein te midden van de rotsen.

Geen enkel gerucht deed zich hooren.

Raffles waagde het er op zijn electriche zaklantaarn te ontsteken, die een helder licht verspreidde.

Het bijna zuiver ronde plein was geheel verlaten — geen menschelijk wezen viel er te zien.

Ook in de tweede tunnel en haar zijgangen ontdekten de vrienden niets wat op de aanwezigheid van een menschelijk schepsel duidde.

Nu keerden zij op hun schreden terug.

Spoedig hadden zij de hoogvlakte weder bereikt.

Langs de flauw glooiende helling daalden zij voorzichtig naar den kleinen dalkom af.

Toen kropen zij naar de hut.

Bijna een half uur luisterden zij, met de ooren tegen den wand en de deur gedrukt.

Niets liet zich hooren.

Toen greep Raffles vastberaden de klink van de deur.

Hij duwde haar voorzichtig open en trad binnen.

Zijn beide metgezellen volgden hem op den voet.

Op dit oogenblik brak de maan door de wolken en verlichtte het vertrek door de open deur met haar blauwachtig schijnsel.

Het vertrek was ledig.

Nu aarzelde Raffles niet langer.

Hij maakte licht en onderzocht de andere vertrekken.

Niets!

Er viel niet meer aan te twijfelen. Diamant-Eiland was even verlaten als het was toen Raffles het voor het eerst ontdekte!

HOOFDSTUK II.

De schatkamer onder water.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Het doet mij genoeg dat wij hier weer heer en meester zijn en hard op kunnen praten!

— Zouden zij werkelijk weg zijn?

— Natuurlijk! — tenzij zij er de voorkeur aan geven in deze koude ergens in de open lucht te slapen, ofschoon zij hier een uitstekend huis tot hun beschikking hebben.

— Blijven we aan boord overnachten?

— Waarom zouden wij het ons met opzet zoo lastig maken? Wij zullen ons nachtkwartier hier opslaan! Er zijn matrassen en dekens in overvloed. Wij hebben niets anders te doen dan wat levensmiddelen te gaan halen en de boot veilig te verankeren.

De drie mannen begaven zich weder op weg en hadden binnen een kwartier de motorboot bereikt, die zich reeds tamelijk diep in het zand gewerkt had, daar intusschen ebbe was ingetreden.

Het kleine anker werd uitgebracht en stevig in het zand bevestigd.

Vrees voor afdrijving behoefde er ook niet te bestaan daar de hoogste vloed de motorboot maar juist even zou laten drijven.

Ieder van de drie mannen belastte zich met een hoeveelheid levensmiddelen, nog een paar dekens, en andere voorwerpen, terwijl Henderson bovendien het spirituskookstel metdenam, benevens een groote elektrische lamp, daar het niet zeker was of de elektrische installatie in het blokhuis nog wel zou werken.

Een half uur later zaten de mannen rondom de tafel in het grootste fraai gemeubelde vertrek en deden zich te goed aan de spijzen die Henderson als een bekwaam kok op het spiritustoestel had gewarmd.

Raffles was tamelijk stilzwijgend en scheen in gedachten verzonken te zijn.

Nadat de maaltijd besloten was met eenige vruchten en een kop geurige koffie, stak Raffles een sigaret op en leunde in zijn stoel achterover.

— Een paar maanden geleden ging het hier op dit kleine eiland woelig toe, begon hij toen op ernstigen toon.

Charly knikte.

— Ja, er is toen zeer veel gebeurd in weinige dagen!

Wie had gedacht dat er in onzen verlichten tijd nog menschen te vinden zijn die een geheel kaperschip uitrusten en het beroep van zeeschuimer uitoefenen? Wie zou verwacht hebben dat zij juist in de buurt van Diamant-Eiland een schip zouden aanhouden en plunderen? Maar toen heeft het kanon met de elektrische granaten gesproken en een einde gemaakt aan het bestaan van het kaperschip!

— Jammer genoeg was daardoor ook onze aanwezigheid verraden! De vliegmaschine op de hoogvlakte werd gezien en het is een groot geluk dat de bemanning van het koopvaardijship, dat bijna een prooi was geworden van den zeeschuimer, den „Duivel der Lucht" niet vernield heeft!

— Dat mag je wel zeggen, want als wij hier hadden moeten blijven zouden zij ten slotte ons verblijf hebben ontdekt!

Even zwegen de beide mannen.

Charly was de eerste die weder sprak.

— Zouden zij — de schatkamer werkelijk niet ontdekt hebben?

— Dat is naar mijn oordeel geheel en al onmogelijk! Wij leven in het tijdperk van de dagbladpers — zulk een vondst van een reusachtigen koperen bal die voor eenige millioenen ponden aan goud en edelgesteenten, en bovendien zes lijken bevat zou natuurlijk reeds een paar uren later in geuren en kleuren beschreven zijn. Ik wil je wel erkennen dat ik een oogenblik voor de ontdekking gevreesd heb, maar de golven schijnen mijn geheim zeer goed te hebben bewaard! Wij zullen het trouwens morgenochtend wel zien! Wij moesten nu maar gaan slapen!

Henderson had de slaappleaatsen reeds in orde gemaakt.

In hetzelfde vertrek had hij voor Raffles en Charly twee veldbedden opgeslagen en voor zich zelf in het kleinere aangrenzende vertrek een matras en wat dekens neergelegd.

De deur en de vensters werden goed verzekerd en daarop begaven de drie mannen zich ter ruste.

Zij werden den volgenden morgen gewekt door de zonnestralen, die door een der vensters naar binnen drongen.

Het was reeds klaarlichte dag!

De drie mannen kleedden zich spoedig aan, nadat zij hun toilet hadden gemaakt aan den oever van een klein beekje, dat gevoed werd door een kleinen waterval.

In dien tusschentijd had Henderson het ontbijt gereed gezet.

— Nu wacht ons een moeilijke arbeid, vrienden! begon Raffles. Gij weet dat de koperen bal die de schatkamer bevatte van een groote hoogte in zee is gevallen, terwijl de deur open was, zoodat hij niet weder naar de oppervlakte is gerezen, maar aanstonds vol water is geloopen, en dus met alles wat hij bevatte op den bodem der zee is blijven liggen! Er blijft dus niets anders over dan onze duikerpakken aan te trekken en de ligging van het voorwerp te bepalen! Wij moeten trachten de deur weder hermetisch te sluiten en vervolgens het water uit den koperen bal pompen. Het zal een zwaar werk zijn, dat weken, — misschien wel maanden kan duren!

— Men zal Lord Aberdeen zeer missen te Londen! riep Charly uit.

— Men zal het toch zonder hem moeten stellen! merkte Raffles kalm op.

— En Sonja Bastides, je Armenische beschermeling?

— Voor haar is goed gezorgd! antwoordde Raffles kortaf.

— Er is dus geen sprake van dat zij nogmaals ontvoerd kan worden?

— Dat is buitengesloten!

Charly zag Raffles onderzoekend aan.

Hij zag evenwel dat zijn metgezel er zich niet verder wilde over uit laten.

Nadat de drie mannen hun ontbijt genuttigd hadden, maakten zij zich gereed voor hun moeilijke onderneming.

Allereerst begaven zij zich naar de motorboot, die zij in denzelfden toestand terugvonden, als waarin zij haar hadden achter gelaten.

Alleen had de laatste vloed het ranke vaartuig een weinig verder op het strand gezet.

Zij begaven zich aan boord en daalden in de groote kajuit af.

Daar lagen in een hoek twee duikerpakken.

De twee zwaar koperen helmen stonden er naast.

— Wij zullen de boot vlot maken en haar gebruiken om den voet van de steile rots te bereiken, op de plek waar de koperen kogel is neergestort, zeide Raffles.

— Ja, dat lijkt mij ook het verstandigste, beaamde

Charly; wij zouden anders genoodzaakt zijn de zware toestellen een half uur ver op onzen rug mee te dragen!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij zullen nog een uurtje moeten wachten, voor de vloed zijn hoogtepunt heeft bereikt.

De drie vrienden klommen weder over het lage boord en zetten zich op hun gemak op het strand neer.

Rondom hen verhieven zich de kale klippen, zonder eenigen plantengroei, uitgezonderd hier en daar een paar schrale dwergdennen.

De zon stond hoog aan den hemel en zond haar stralen over het woeste landschap uit.

Van hun rustplaats aan het einde van de kreek konden de drie reizigers een vrij groot sergment van de zee overzien, maar nergens viel eenig teeken van leven te bespeuren.

Geen schip, geen rookpluim, niet het klenste zeil van eene der kleine IJslandsche visscherspinken, waarvan de bemanning zich vaak tot op groote breedten waagde.

Nu en dan liet een eenzame zeearend die in groote kringen rondvlog zijn wanluidend gekrijsch hooren, en dat was alles!

— Ik geloof zelf dat Robinson Crusoe het op dit eiland niet lang zou hebben kunnen withouden, Mylord, merkte Henderson na eenigen tijd op.

— Ik vrees dat ge gelijk hebt, Henderson, zeide Raffles glimlachend.

— In ieder geval zou hij hier zeker zijn omgekomen, meende Charly, tenminste wanneer hij niet den inhoud van een geheel schip had kunnen redden! Het moet hier des winters zeer koud zijn!

— De thermometer daalt vaak tot dertig punten onder het vriespunt, zeide Raffles.

— Dieren komen op het eiland niet voor?

— Er zijn een paar dozijn berggeiten en voor het overige wordt het eiland slechts bezocht door zee-meeuwen, rotganzen en andere oneetbare zeevogels! Soms, als de zee tusschen Ysland en Diamant-Eiland dicht ligt, verdwalen hier wel eens een paar zeeorobben en zelfs wel ijsberen.

— Kortom, Mylord, het is geen echt Robinson Eiland, riep Henderson uit.

— Dat is het zeker niet, mijn jongen! Er groeit hier maar weinig! Daarentegen zou geen enkele Robinson hier vrees behoeven te koesteren voor de komst van wilden! Maar hoe dan ook — Diamant-Eiland is uit-

stekend geschikt voor mijn doel, en dat is de hoofdzak! Het ligt geheel en al buiten de route.

Onder dit gesprek kwam de vloed langzaam opzetten.

De golven bereikten den achterstevan van de motorboot en een kwartier later konden de drie mannen zich inschepen.

De motorboot dreef.

Henderson bracht de motor aan den gang en het vaartuig stevende langzaam de kreek uit.

Binnen een half uur had Raffles, die het stuurrad ter hand had genomen, een plek bereikt, waar een zeer hooge rots met bijna geheel gladde wanden zich lijnrecht uit zee verhief.

Aan den voet van deze rots breidde zich een reeks van klippen uit in den vorm van een halven cirkel die als het ware een kleine geheel afgesloten baai vormde.

Daar de eb reeds weder was ingetreden, sloegen de golven slechts nu en dan over deze natuurlijke borstwering heen.

Het water binnen in deze kom, die ongeveer honderd meter in doorsnede mat, was dan ook zoo rustig als van een vijver.

Bijna aan den top van de rots, daar waar zij aan de zee grensde, was een groote opening zichtbaar, blijkbaar de ingang van een golf.

Boven die opening groeide eenig struikgewas uit de rots.

Raffles had de motorboot voorzichtig naar de klippen gestuurd, dicht bij den oever.

Er bevond zich hier een kleine havenkom, die door de natuur gevormd was.

Henderson liet het anker vallen en de boot lag stil.

De twee duikerpakken werden aan het dek gebracht.

Toen wendde Raffles zich tot Charly en zeide op ernstigen toon:

— Daar onder dat stille watervlak, op een diepte van ongeveer tien meter ligt de koperen bal, die de schatkamer omvat! Ik zal het eerst afdalen en een onderzoek instellen! Als het noodig is, kan Henderson mij helpen.

Daarop begon Raffles zich van zijn bovenkleederen te ontdoen en stak zich in het duikerspak, vervaardigd van een ondoordringbare stof, uit canevas en gum vervaardigd.

Daarop bevestigden Charly en Henderson een cilindervormig voorwerp met draagbanden op zijn rug.

Het was het reservoir met samengeperste lucht, een uitvinding van Raffles, die hen in staat zou stellen anderhalf uur onder water te blijven.

Slechts door een koord zou hij verbonden blijven met de motorboot, om door een ruk aan het touw een sein te kunnen geven als er gevaar mocht dreigen, hetgeen echter al zeer onwaarschijnlijk was, daar er op deze hooge breedte geen haai of andere verslindende visschen te duchten waren.

Na dat hem ook de helm was opgezet was Raffles gereed voor zijn tocht.

Hij stak een breed mes en een bijl in zijn gordel, overtuigde zich dat de elektrische lantaarn die op zijn borst hing en die een zeer krachtig licht uitstraalde, goed werkte en begaf zich naar den rand van de lage klippen.

Hij krom er niet zonder eenige moeite op, daar de zwaarte van het duikerpak hem thans nog in zijn bewegingen belemmerde en daalde toen aan den anderen kant van de klippen in zee af.

De bodem daalde hier zeer steil en spoedig was er van Raffles niets meer te zien.

Langzaam vierde Charly de noodlijn.....

HOOFDSTUK III.

De schat wordt in veiligheid gebracht.

Er was nog geen kwartier verlopen of Charly bemerkte aan de bocht in het koord dat Raffles zich op den terugtocht bevond.

Inderdaad, weinige minuten later verrees de koperen helm, bijna op hetzelfde punt waar hij verdwenen was, weder uit de golven.

Niet zonder moeite klauterde Raffles op de klippen en liep over het strand naar de motorboot.

Dadelijk schroefden Charly en Henderson den helm los.

Raffles' gelaat was bleek.

— Wel? vroeg Charly, eenigszins ongerust.

— De bol ligt ongeveer midden in de kom, slechts weinig in het zand begraven. De deur staat wijd open en is gelukkig gemakkelijk te bereiken.

— Ben je binnen gegaan?

— Ja!

— En — zijn alle schatten er nog?

— Ja! de prachtige schilderijen zijn natuurlijk onherroepelijk bedorven, maar het goud, de juweelen, paarden en diamanten, dat alles bevindt zich nog in goeden staat. Het is een weinig dooreengerold bij den val uit het gat daarboven, toen de zeeroovers door een toeval den koperen kogel aan het rollen brachten en met de schatkamer naar beneden stortten, maar dat is alles.

— En — de bandieten? vroeg Charly op zachten toon?

Raffles liet even insgelijks zijn stem dalen toen hij antwoordde:

— Alleen hun geraamte is nog over!

Charly deed een stap achteruit en verbleekte op zijn beurt.

— Hoe kan dat? vroeg hij ineens.

— De visschen! antwoordde Raffles.

De drie mannen zwegen even en toen vervolgde de Groote Onbekende:

— Het is ook niet te verwonderen! Het is drie maanden geleden dat de zeeroovers, die op mijn eiland kwamen, den weg vonden naar de tunnel waarvan het einde zich in den top van deze rots bevindt en waar ik de koperen bol had vastgezet, die mijn schatten bevatten! Het is drie maanden geleden dat zij door hun eigen onvoorzichtigheid, alvorens de deur hermetisch geslo-

ten was, de klampen hebben doen terugspringen die den bal op zijn plaats hielden, waardoor deze uit de eenigszins hellende tunnel rolde en in zee stortte! Als de deur dicht geweest was, zoude de holle kogel, hoe groot hij ook was, vanzelf weer naar de oppervlakte zijn gestegen en daarvoor was hij ook immers ingericht? Het noodlot heeft echter de schurken achterhaald en zij hebben een vreeselijken dood gevonden! Zij zaten daar beneden als in een val! Dat is nu drie maanden geleden — en de visschen zijn talrijk en hongrig in deze streek!

Weer heerschte er een kortstondig zwijgen.

Toen vroeg Charly:

— Liggen zij allen in de kamer?

— Vijf van de zes! De zesde schijnt er in geslaagd te zijn de deur nog te bereiken, maar toen schijnen zijn krachten hem te hebben verlaten. Zijn gebeente lag dwars over den rand van de deuropening. Toen ik er met de hand aanraakte viel het geheele geraamte uit elkaar.....

— En — wat zullen we nu doen?

— Wij hebben maar twee duikerpakken — en Henderson verstaat het werk dat wij te doen hebben. Wij gaan nu samen terug. Maak jij intusschen de luchtpomp gereed!

Henderson had geen tweede bevel afgewacht, maar zich vlug in het duikerpak gestoken.

De verbruikte lucht in het reservoir op den rug van Raffles werd vernieuwd met behulp van een kleine luchtpersomp, die op den motor van de boot gekoppeld werd en daarop voorzagen de beide mannen zich van de noodige instrumenten.

Charly plaatste hun met de grootste nauwkeurigheid de helmen op de schouders en daarop daalden de beide mannen in zee af.

Henderson sleepte daarbij een gummislang met ijzerdraad omwonden achter zich aan.

Raffles droeg een aantal instrumenten en een koevoet.

Zoodra Henderson en Raffles zich langs de klippen tot op den bodem van de kom hadden laten afzakken, ontstaken zij beiden hun elektrische lantaarns, die het water tot op twintig wetters afstand helder verlichtten.

Er heerschte hier beneden een vage, groenachtige schemering, alsof zij alles zagen door een reusachtige flesch van groen glas.

De twee bundels van het electriche licht deden haastig een groote school visschen verschrikt uiteenstuiven.

Er waren daar groote schelvischen en kabeljauw, schollen en wijtings, pietermannen en steuren, om van de haringen en andere kleine visschen te zwijgen.

Het schelle licht deed hun vinnen als zilver en goud fonkelen.

Hun groote ronde oogen schenen de indringers verbaasd en verbolgen aan te staren.

Op eenigen afstand lag een zeer groot voorwerp in het zand.

Het had een zacht glanzende oppervlakte, als van gepolijst metaal.

Langzaam traden de beide mannen naderbij.

Het was de koperen bol, die de schatkamer van John Raffles bevatte!

Met teekens gaf Raffles Henderson te verstaan dat zij om den grooten bol moesten heenloopen, daar de deur zich aan de andere zijde bevond.

De twee mannen moesten honderden visschen verjagen, die in alle richtingen pijlsnel langs hen heen schoten, voor zij deze deur konden bereiken, die flauw gewelfd was, daar zij een onderdeel vormde van de oppervlakte van den kogel.

Raffles gaf Henderson een wenk.

Beiden begaven zich in het binnenste van den bol, dat wil zeggen in de kamer die op zoodanige wijze binnen in den hollen kogel was aangebracht dat zij daarin in alle richtingen kon draaien en steeds met den vloer in horizontale richting bleef, hoe de kogel zelf zich ook wentelde en keerde.

Gelukkig was de deur ongeveer op dezelfde plaats gebleven, die zij in nam toen de bol zich nog boven in de rots bevond!

Het spreekt vanzelf dat de geheele schatkamer vol water was geloopen.

Maar de twee electriche lampen verspreidden zoo veel licht dat alles duidelijk kon worden waargenomen.

De kisten met de gouden en zilveren voorwerpen bevonden zich nog op dezelfde plaats.

De schilderijen hingen nog aan de wanden, evenals de kostbare wapens.

De kistjes, die diamanten en paarden bevatten, waren op den vloer gevallen, maar dat was dan ook alles.

De zakken en kisten met goudstukken en gouden staven waren verschoven maar nog allen aanwezig.

De beide mannen hadden bij hun binnendringen honderden visschen verjaagd die nu zoo snel zij konden door de deur wegzwommen.

En nu zagen de beide mannen wat de reden van hun aanwezigheid was geweest.....

Op den vloer lagen vijf geraamten.

Op enkele kleine flarden vleesch na, was het gebeente volkomen kaal gevreten door de gulzige visschen.

Een oogenblik bleef Raffles met over elkaar gevouwen handen toezien.

Toen gaf hij Henderson een wenk.

Te samen wierpen de beide mannen het gebeente van de vijf bandieten buiten de deuropening.

Zoodra dit geschied was begaven zij zich weder naar buiten.

Het was nu zaak, de koperen deur weder gesloten te krijgen.

Door den val was de deur eenigszins verbogen, maar met een paar geweldige slagen met een voorhamer, waarbij Henderson al zijn reuzenkracht moest inspannen, daar de hamer zeer grooten tegenstand van het water ondervond, slaagde hij er toch in de deur in het slot te doen vallen.

Raffles haalde een sleuteltje te voorschijn, dat hij niet zonder moeite in het slot wist om te draaien, vervolgens werd het gat van het slot met werk hermetisch dichtgestopt, zoodat er geen water kon binnendringen.

Nu begon het moeilijkste werk.

Henderson nam een zeer zware borstboor op, zette het boorijzer tegen den wand van den koperen bol en begon te draaien.

Het was een uiterst vermoeiend werk.

Na tien minuten moest hij zich door Raffles laten aflossen.

Toen de beide mannen zoo een uur geboord hadden, was het gat nog slechts halverwege den dikken wand doorgedrongen daar zij hier natuurlijk geen olie konden gebruiken.

Daar de beide mannen aan hun moeilijke ademhaling gevoelden dat het reservoir met samengeperste lucht ledig geraakte, lieten zij de werktuigen waar zij waren en begaven zich snel weder naar den klippenrand.

Zoodra Charly hen van hun helmen ontdaan had zeide Raffles:

— Wij zullen nu een paar uren rust nemen; het werken op 15 meter diepte onder den zeespiegel is zeer inspannend en het is volstrekt niet noodig dat wij zoo'n

haast maken. Wij zullen eerst op ons gemak lunchen.

Hij en Henderson trokken hun duikerpak uit,

Charly had in dien tusschentijd het andere uiteinde van de gummi zuigbuis verbonden met een kleine pomp, welke door den motor der boot in beweging kon worden gebracht.

Daarop had hij toebereidselen voor de lunch gemaakt, daar hij wel begreep, dat Raffles en Henderson niet aanstonds alle werkzaamheden achter elkaar konden verrichten.

Het maal werd op het strand gebruikt.

Henderson had een tafellaken op het fijne zand uitgespreid, en daarop de spijzen nedergezet, die op het spiritustoestel waren gereedgemaakt door de vaardige hand van Charly, die de edele kookkunst tot in alle finesses verstond.

— Gaat het goed daar beneden? vroeg Charly, terwijl hij zijn sigaret opstak.

— Zoo goed als het in de gegeven omstandigheden maar gaan kan, antwoordde Raffles. Het is een groot geluk, dat de deur bij den val van den kogel niet naar beneden is gedraaid, daar wij er anders een heel werk aan zouden hebben, om den bal weder overeind te krijgen!

— Zijn — die dingen verwijderd?

— Ja! Alles ligt op den bodem der zee!

— Is de deur al gesloten?

— Hermetisch!

— En het gat, waarin de zuigbuis bevestigd moet worden?

— Daarmede zijn wij half klaar. Het boren onder water is zeer bezwaarlijk!

— Het gaat driemaal zoo langzaam als boven water, mijnheer Brand! zeide Henderson. Het zeewater schijnt tegen te werken!

— Duurt het nog lang?

— Hoogstens een uur!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij gaan over een half uur weder aan het werk. Dat moet zijn afgelopen voor de duisternis invalt.

— Waar overnachten wij?

— Wij zullen hier een tent opslaan. Het is van belang, dat de pomp geregeld achtereen doorloopt. Wij moeten dus een voor een waken, en de motor voeden.

— Hebben wij daarvoor wel genoeg benzine?

— Ik heb mijn maatregelen genomen. Henderson heeft er op gerekend, dat de motor desnoods drie weken achtereen dag en nacht kan doorloopen! Het ruim is geheel gevuld met benzinebussen!

— Dan is het wat anders! Hoe lang denk je, dat het leegpompen van den bol zal duren?

— Dat hangt er geheel en al van af, of wij de naden en het slot van de deur goed hebben dicht gemaakt! Als er volstrekt geen water in den bol kan doordringen, dan zal het leegpompen binnen zes dagen afgelopen kunnen zijn.

Raffles sprong op.

— Vooruit, Henderson, aan het werk! riep hij.

De beide mannen staken zich opnieuw in hun duikerpak.

De reservoirs werden geheel gevuld, de helm werd vastgeschroefd, en de twee mannen daalden opnieuw naar den bodem van de kom af.

Zij vonden alles zooals zij het hadden gelaten, daar hier beneden in het geheel geen stroom stond, en de zware werktuigen, die zij op het zand hadden laten liggen, niet konden wegdrijven.

Dadelijk hervatten zij den arbeid.

Het boorijzer werd weder in het gat gebracht, en Henderson zette zich aan het werk.

Na tien minuten loste Raffles hem af.

Zij hadden nog geen vol uur gewerkt, of het boorijzer schoot door den koperen wand!

Het doorboren van den houten kamerwand vereischte slechts weinig arbeid.

Nu was het zwaarste werk achter den rug.

Henderson draaide nu met behulp van een tapijzer een schroefblad in het gemaakte gat in den wand van den koperen bol, en kon er nu het uiteinde van de zuigbuis in vastschroeven.

Het was nu hoog tijd, dat de beide mannen naar de oppervlakte terug gingen, want de lucht begon hun weder te ontbreken.

Zij namen hun gereedschappen snel bijeen en begonnen den terugtocht.

Eenige minuten later hadden zij zich van hunne zware duikerpakken ontdaan.

De aderen aan hun voorhoofd klopten en zij leden eenigszins aan duizeligheid maar deze verschijnselen waren gelukkig niet van langen duur.

Het was bijna vijf uur, toen de motor vlug en geregeld begon te draaien nadat de zuigbuis aan de pomp was bevestigd.

Het leegpompen van den koperen bol was begonnen.

De drie mannen hadden nu niets anders te doen, dan geduldig af te wachten, tot de pomp haar werk zou hebben gedaan.

Henderson bereidde het middagmaal, terwijl Raffles

en Henderson de groote viermanstent uitlaadden en op het small strand opzetten.

— Kan de vloed ons hier niet bereiken? vroeg Charly.

— Neen, zoo ver komt hij niet! antwoordde Raffles.

— Zouden de nachten hier op deze breedte niet zeer koud zijn?

— Om dezen tijd van het jaar nog niet! Maar wij zullen ons in ieder geval wapenen met een drietal dekens!

Intusschen snorde de motor lustig voort.

Het weggepompt water stroomde uit de pomp in een vrij dunnen straal in zee.

Het was duidelijk, dat het leegmaken van den bol verscheidene dagen zou duren.

Nadat het middagmaal gebruikt was, en de mannen hun pijpen hadden opgestoken, maakten Raffles en Charly een wandeling langs het grillig gevormde strand, terwijl Henderson op de motor lette.

— Je schijnt hier den weg goed te kennen? vroeg Charly, nadat zij eenigen tijd geloopt hadden.

— Zou ik niet! Diamant Eiland is niet groot, en toen Henderson en ik hier in het diepste geheim de schatkamer met den koperen bol in orde maakten, hadden wij gelegenheid in overvloed, de rotswegen en klooven van mijn domein te leeren kennen.

— Waar gaan wij nu heen?

— Naar de tunnel!

De mannen klommen zwijgend verder.

Zij volgden een kronkelend rotspad.

Eindelijk bereikten zij een soort plein, bijna volkomen cirkelrond en aan alle kanten door rotsen omgeven.

Charly keek verbaasd om zich heen.

— Ik verbeeld mij, dat ik dit zonderling gevormde plein reeds eerder gezien heb! riep hij uit.

Raffles glimlachte.

— Natuurlijk heb je dat! Herinner je je dan in het geheel niet meer, dat wij hier drie maanden geleden langs zijn gekomen, om mijn schatkamer te bereiken?

— Je hebt gelijk! riep Charly uit. Hoe kon ik dat vergeten!

— Zie, daar is de ingang naar de tunnel!

Raffles wees naar een smallen doorgang in den ring van rotsen, tegenover de plek waar zij waren binnengekomen.

De twee mannen gingen er op toe.

— Ja, nu herinner ik mij alles! riep Charly op levendigen toon. Deze tunnel is verlicht met gloeilicht!

— Dat is te zeggen — dat was zij, beste Charly! De bandieten hebben indertijd de leiding vernield! Wij hebben echter alles medegenomen wat noodig is om de schade te herstellen!

De twee mannen deden hun electriche lampen ontgloeien.

De gang in de rots was nu helder verlicht.

Zij liepen ongeveer tien minuten vlug voort en daarop werd er een vaag schijnsel aan het einde van de tunnel zichtbaar, dat snel in kracht toenam.

Het daglicht drong in de tunnel door!

Nog een honderdtal schreden en de mannen stonden vlak voor de opening in den rotswand, dien zij eenige uren geleden van de motorboot af gezien hadden.

De zware rails, waarop de kogel gerust had, lagen nog op hun plaats.

De groote klampen, die hadden moeten beletten dat de koperen bal van zijn plaats rolde en uit de tunnel in zee stortte, waren neergedrukt.

De ruimte, waar zich de bol bevonden had was van de eigenlijke tunnel afgesloten door een betonnen muur, die den reusachtigen kogel aan het oog ontrok van ieder die door de tunnel kwam.

Deze muur had in het midden eene vierkante opening, en daarvoor had juist de deur van de schatkamer moeten komen — wanneer die zich daar nog bevonden had.

De beide vrienden traden zoo ver naar voren tot zij den rand van de tunnel bereikt hadden.

Zij legden zich voorover op den grond en konden nu een blik werpen op de zee en op de kleine kom, door haar gordel van klippen omgeven, die zich vlak onder hen bevond.

Zij konden de motorboot duidelijk zien.

Henderson liep op het dek heen en weder met de handen op den rug en een pijp in den mond.

Nu en dan wierp hij een blik op den motor.

De beide vrienden konden zelfs duidelijk het geronk van de kleine machine hooren.

Raffles stond weder op.

Hij had een wandelstok medegenomen met een krommen haak. Terwijl Charly hem stevig vasthield, rekte Raffles zich zoo ver mogelijk uit en woelde met den haak van den wandelstok tot in het struikgewas, dat juist boven de opening uit de rots groeide.

Spoedig trok hij den stok weder terug.

En daarmede trok hij het uiteinde naar zich toe van een stalen hijschkabel van ruim een duim dikte.

Aan het uiteinde was deze kabel voorzien van een

zeer zwaren stalen haak, die zoo even door het struikgewas verborgen was geweest.

— Ik behoefde deze acrobatische toeren niet te maken als de electriche installatie nog in orde was, zeide Raffles. Ware dat het geval, dan behoefde ik slechts een kleinen hefboom over te halen in de tunnel en de kabel zou van zelf over de katrol daarboven naar beneden zijn gekomen.

— Maar moet dat dan alles niet hersteld worden?

— Zonder eenigen twijfel; er valt niet aan te denken om den koperen bal met zijn inhoud door handkracht weder op zijn plaats te hijschen. Dat moet geschieden door de electriche windas, die zich boven onze hoofden bevindt, verborgen in een kleine spelonk.

— Zou die windas nog werken?

— Dat zullen wij aanstonds onderzoeken.

De beide vrienden keerden op hun stappen terug, bereikten het einde van de tunnel, staken het plein over en sloegen nu een nieuwen weg in, die hen na ongeveer twintig minuten gaans en niet zonder moeite op den top van de rots bracht.

Zij bevonden zich nu boven de plek, waar zich de groote opening bevond.

In een spelonk, waarvan de ingang voor het oog geheel verborgen was door dicht struikgewas, stond een kleine maar sterke windas, die in den bodem verankerd was en in beweging werd gebracht door een kleinen electromotor.

Raffles onderzocht de draden die allen nog goed in orde bleken te zijn.

Ook het hijschtoestel zelf werkte voortreffelijk.

— Wij hebben niets anders te doen dan de dynamo na te zien en voor stroom te zorgen, merkte Raffles op nadat hij zijn onderzoek beëindigde.

De beide mannen aanvaardden den terugweg en hadden binnen een half uur de motorboot weder bereikt.

Langzamerhand begon de duisternis te dalen.

De motor draaide voortdurend door.

Raffles regelde de wachten en nadat het avondmaal genuttigd was, begaven Charly en Henderson zich het eerst ter ruste, terwijl Raffles op den motor zou letten.

De twee volgende dagen werden besteed aan het herstellen van de electriche inrichting waarbij Henderson door zijn kracht en zijn bekwaamheid groote diensten bewees.

Op den avond van den vierden dag na hun aankomst, was dit alles gereed.

De stroom werkte weder, voor de beweegkracht, zoowel als voor het electriche licht

Intusschen draaide de motor onverdroten voort.

In den loop van den vijfden dag maakte Raffles de opmerking dat het nu niet lang meer zou duren of het water zou uit den bol zijn leeggepompt.

En nauwelijks had hij deze woorden gesproken of Henderson slaakte een kreet en wees naar de oppervlakte van het water in de kom.

— Daar is de kogel, Mylord, riep hij verheugd uit.

Inderdaad, een bolvormig voorwerp, mat glanzend in de stralen van de zon, verrees langzaam boven de oppervlakte.

— Bravo! riep Raffles uit. Nog een half uur en hij zal ver genoeg boven water zijn om den haak van de hijskabel aan het groote oog te kunnen bevestigen dat aan den bol geklonken is!

De bol kwam nu zienderoogen hooger.

— Begeef je naar de tunnel, Charly, haal den kleinen hefboom over dien ik je gewezen heb en laat de kabel neder, beval Raffles. Wij zullen hier blijven om den haak in het oog te slaan.

— Maar daarvoor zul je je te water moeten begeven.

— Ja, dat zal onvermijdelijk zijn. Als het oog niet toevallig boven is zullen wij den bol zoo moeten wettelen dat het wel het geval zal zijn.

Charly ging heen en omstreeks twintig minuten later zagen Raffles en Henderson den haak aan het uiteinde van de kabel langzaam dalen, tot dat hij bijna de oppervlakte van het water bereikt had.

De beide mannen hadden zich in dien tusschentijd bijna geheel ontkleed.

Zij wierpen nu zich in het water van de kom en zwommen met krachtige slagen na den thans drijvenden bol.

Niet zonder moeite wisten zij hem zoo te draaien dat het oog boven water kwam.

Raffles greep den haak van de kabel en trok dien door het oog heen.

Daarop zwommen zij weder naar de motorboot en trokken schoone kleeren aan.

— Nu mede naar boven, Henderson, zeide Raffles, zoodra zij gereed waren, want je hulp zal noodig zijn om hem nu nog te laten doordraaien nu de bol aan de

— Kan ik den motor stop zetten?

— Wel zeker! het zou maar benzine vermorsen zijn om hem nu nog te laten doordraaien nu de bol aan den hijskabel hangt.

De beide mannen snelden het pad op dat naar de tunnel leidde, waar Charly hen wachtte.

— Is alles in orde? vroeg de jonge man.

— Ja! wij behoeven niets anders te doen dan den bol op te hijschen.

Raffles trok den kleinen hefboom over.

Aanstands begon de windas te draaien.

De drie mannen hadden zich over den rand van de opening gebogen.

Zij zagen hoe de bol langzaam uit het water oprees.

— Wat ik zeggen wilde, Henderson, riep Raffles eensklaps uit, Je hebt toch hoop ik de zuigbuis los gemaakt?

— Ja, Mylord, daar heb ik gelukkig aan gedacht! Want als de windas sterk genoeg is, zouden wij kans geloopt hebben dat wij de motorboot eveneens naar boven hadden geheschen.

De bol kwam steeds hooger.

Hij zweefde nu tusschen hemel en aarde.

Een kwartier later hing hij juist voor de opening.

Hierdoor werd het licht in de tunnel zoodanig verduisterd, dat het noodig werd de electriche lampen te ontsteken.

Gewapend met lange haken, trokken de drie mannen met inspanning van al hunne krachten den bol in de opening, totdat hij op de rails rustte.

Nu werd de kabel een weinig gevierd en eindelijk

gleed de zonderlinge schatkamer met een lichten schok weder tegen den betonnen muur.

De kleine deur bevond zich juist tegen de opening.

— Nu komt er een onaangenaam werkje, mijn vrienden, want wij zullen alles wat daar binnen was moeten weghalen en drogen. Ik hoop dat binnen een week alles zal afgeloopen zijn!

De berekening van Raffles bleek tamelijk wel juist te zijn geweest!

Met het leeghalen van de schatkamer, het schoonmaken van haar inhoud, het drogen en oppoetsen van de diamanten en andere juweelen gingen 9 dagen heen.

Maar eindelijk was de schatkamer van Lord Lister dan toch weer op haar oude veilige plaats teruggebracht.

De hijschkabel werd weder opgehaald totdat het uiteinde door de struiken verborgen was.

Alle sporen van het verblijf der drie mannen werden zorgvuldig uitgewischt.

Zestien dagen nadat zij op Diamant-Eiland voet aan wal hadden gezet, scheepten de reizigers zich weder in, even voor het invallen van de duisternis.

Een vollen dag later legde de motorboot in de haven van Ramsgate aan.

HOOFDSTUK IV.

Een huwelijksaanzoek.

Den dag, volgende op zijn aankomst te Londen, waar hij pas laat in den nacht was aangekomen was de oude Gaston, de trouwe bediende van Lord Aberdeen, niet weinig verbaasd, toen hij door zijn meester gescheld werd.

Hij was echter reeds al te zeer aan hem gewend en het grillige bestaan van zijn zonderlingen meester, dan dat zijn gelaat ook maar de geringste verwondering zou hebben getoond.

Hij vergenoegde er zich mede, te vragen of zijne lordschap eene goede reis had gehad, maar het glinsteren van zijn oogen verried dat er meer dan enkele beleefdheid achter deze vraag school.

— Ik dank je voor je belangstelling, zeide Raffles,

Zooals je ziet, ben ik veilig teruggekeerd. Zijn er tijdens mijn afwezigheid vele bezoekers geweest. Ik vermoed van niet, want ik had aan al mijn vrienden en kennissen medegedeeld dat ik op reis ging.

— Er zijn dan ook slechts zeer weinig bezoekers geweest, Mylord, hernam de oude bediende. Maar mijnheer Rechid Bahri is hier drie malen geweest.

Raffles' gelaat kreeg een verschrikte uitdrukking.

— Drie malen, herhaalde hij.

— Ja, Mylord, en dat in de laatste twee dagen.

— Wat kwam hij doen?

— Hij vroeg of gij nog niet terug waart en of ik in het geheel geen bericht van u had.

— Anders niets?

— Anders niets, Mylord.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Het is goed, Gaston, ik dank je.

De oude bediende boog en verliet het vertrek, de werkkamer van Lord Aberdeen.

Zoodra de deur achter hem gesloten was, liep Raffles naar het telefoontoestel.

Hij gaf het nummer op en spoedig klonk zijn heldere stem:

— Zijt gij daar reeds, Rechid? Ik kom u even mededeelen, dat ik van mijn reis naar het vaste land ben teruggekeerd. Indien gij mij spreken wilt, ben ik gaarne tot uw dienst. Ik verneem dat gij drie keeren bij mij zijt geweest. Alles is toch in orde met Sonja? Het doet mij genoegen dit te hooren. Kom dan zoo spoedig gij kunt.

Raffles legde het toestel weder neer.

Onder de laatste woorden was Charly het vertrek binnentreden.

— Verwacht je iemand? vroeg hij.

— Ja, Rechid Bahri, komt hier.

— De jonge Armeniër?

— Juist! Hij moet hier twee keeren zijn geweest in twee dagen tijds en hij heeft mij blijkbaar iets belangrijks mede te deelen. Ik wil je nu niet langer verzwijgen, mijn beste jongen, dat ik hem de bewaking van Sonja had toevertrouwd en dat ik daarom zoo gerust was aangaande haar lot.

— Ken je Rechid reeds lang?

— Ik heb hem als knaap gekend, — zijn vader was een zeer goed vriend van mij gedurende den tijd dien ik in den Caucasus doorbracht en ook hier, toen de oude Bahri zijn zoon naar Engeland begeleidde, waar Rechid zijn opvoeding zou voltooien.

— Je mag den jongen man zeker graag lijden?

— Heel graag, Charly, maar je behoeft niet jaloesch te zijn, voegde hij er glimlachend aan toe, want je weet dat ik maar een waren vriend hier op aarde bezit, die mijn geheele vertrouwen heeft — en die vriend heet Charly Brand.

— Dat weet ik, Edward, hernam Charly aangedaan. Ik ben dan ook volstrekt niet naijverig. Ik zelf ben trouwens onder de bekoring gekomen van dien jongen Armeniër. Hij is zeer bevallig, hij is een gentleman in de beste beteekenis van het woord, kortom — als hij geen Armeniër was, dan verdiende hij een Engelschman te zijn.

— Dat ben ik volkomen met je eens, en daarom heb ik juist aan hem de bescherming van Sonja Bastides

opgedragen. Ik wist niet wien ik daar beter voor kon uitzoeken dan een harer landgenooten.

Charly stond even in gedachten.

Hij scheen iets te willen zegen, maar bedacht zich.

De beide vrienden wilden juist het vertrek verlaten, toen er geklopt werd en Gaston binnentrad.

— Wat is er, Gaston? vroeg Raffles vriendelijk.

— Dáar is mijnheer Bahri. Hij verzoekt verlof u te mogen verwelkomen.

— Nu hij is er al bijzonder vlug bij, riep Charly lachend. Ik laat je met hem alleen, Edward, mischien heeft hij je wel confidenties te doen.

Zonder Raffles' antwoord af te wachten verliet de jonge man het vertrek.

— Verzoek mijnheer Bahri hier te komen, Gaston, zoo wendde Raffles zich tot den grijsaard.

Gaston boog en liet even later den bezoeker binnen.

Rechid Bahri was hoogstens 25 jaar.

Hij vertoonde alle kenmerken van zijn ras, en hij mocht inderdaad een schoon man worden genoemd.

Hij was groot, sierlijk en slank gebouwd, met groote donkere oogen, een flauw gebogen neus met fijne vleugels en dichte ravenzwarte krullen.

Hij was eenvoudig, maar met smaak gekleed.

Zijn geheele optreden bewees dat hij geruimen tijd had omgegaan met Engelsche lieden uit de beste standen.

Hij trad dadelijk met uitgestrekte hand op Raffles toe en zeide met een diepe klankvolle stem:

— Sta mij toe, u van harte welkom te heeten, mylord!

Zijn stem had een licht, niet onaangenaam buitenlandsch accent.

— Ik hoop dat de reis u goed is bevallen?

— Uitstekend, mijn waarde Rechid, antwoorde Raffles glimlachend. Hier is alles zeker in orde? Gij hebt toch hoop ik goed op Sonja gepast?

De jonge Armenier boog het hoofd, terwijl een roode gloed in zijn wangen opsteeg.

Raffles keek hem verwonderd en eenigszins ongerust aan.

Toen herhaalde hij zijn vraag een weinig luider.

— Met Sonja Bastides is toch alles in orde?

— O zeker, mylord! er is geen haar op haar hoofd gekrenkt. Ik weet welke gevaren zij liep en ik heb haar niet uit het oog verloren! Ik heb voor een paar uitmuntende waakhonden gezorgd en zelf het dienstpersioneel uitgezocht. Bovendien had ik een detectivenbureau opgedragen haar huis goed te bewaken! En toch.....

Bahri voleindigde zijn zin niet.

De verwondering van Raffles steeg.

— Maar was is er dan toch, mijn waarde Rechid? Neem plaats op dien stoel tegenover mij, zoodat ik uw gelaat goed kan aanzien en zeg mij eens wat er gaande is.

De jonge Armeniër scheen nog even te aarzelen.

Zenuwachtig draaide hij zijn hoed in zijn vingers heen en weer.

Toen barstte het plotseling uit.

— Mylord, ik heb uw vertrouwen niet verdiend! Gij hadt mij dit niet mogen opdragen! Bedenk dat zij een landgenoot van mij is, ongelukkig, eenzaam, en schoon! Ik heb mij zelf trachten te bedwingen, mylord, maar het was sterker dan ik — ik heb haar lief gekregen! Ik heb Sonja met mijn geheele ziel lief! en ik kom u smeecken, aan die haar eenige vriend en beschermer zijt— geef mij haar tot vrouw!

Bij de eerste woorden was Raffles verbleekt en had krampachtig de leuning van zijn stoel vastgegrepen.

Nu stond hij op en liep met groote stappen, met de handen op den rug het vertrek op en neer.

Toen liep hij recht op Rechid toe, legde hem de beide handen op de schouders, dwong hem achterover, keek hem diep in de oogen en vroeg:

— Hebt gij haar uw liefde bekend?

— Neen, mylord, dat heb ik niet gewaagd! Maar zij moet het aan mij hebben gezien, zij moet het aan den klank van mijn stem hebben gehoord. Ik kon het niet verbergen!

Raffles' handen gleden van zijn schouders.

— Ik had het moeten voorzien, mompelde de Groote Onbekende half voor zich heen. Twee jonge en schoone.....

Toen vroeg hij luid:

— Maar — als gij nog niet eens zeker zijt van haar wederliefde, hoe kunt gij mij dan om haar hand komen vragen?

De jonge Armeniër drukte beide handen op zijn borst.

Hij was zeer bleek geworden.

— Zij moet mij haar wederliefde schenken, mylord. Zij moet! Zonder haar kan ik niet meer leven!

— Is het al zoo ver gekomen? bromde Raffles half voor zichzelf.

Hij hervatte zijn loop door het vertrek, keek een oogenblik door het groote raam in het park neer en kwam toen weder voor zijn bezoeker staan.

— Waarom wendt gij u juist tot mij? vroeg hij op ernstigen, maar niet onvriendelijken toon.

— Vraagt ge dat nog? riep de jonge Armeniër uit. Haar vader, haar zuster, haar geheele familie is uitgemeurd. Haar huis is in vlammen opgegaan. Zij werd tot tweemaal toe door Turken ontvoerd. Beide malen hebt gij haar leven en haar eer gered. Zijt gij dan niet de eenige die rechten op haar kunt laten gelden.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Misschien! zeide hij kortaf.

— Heeft Sonja u dat alles gezegd?

— Ja, mylord!

— Heeft zij er niets meer aan toegevoegd?

— Volstrekt niets, Mylord, antwoordde de jonge Armeniër eenigszins verwonderd. Wat zal zij daaraan nog hebben moeten toevoegen?

Raffles draaide zich om.

Hij wilde de uitdrukking van vreugde en aandoening verbergen die er over was uitgespreid.

Blijkbaar had Sonja Bastides, zijn beschermeling, met geen enkel woord gerept over het zonderlinge avontuur op Diamant-Eiland en de eigenaardige bezigheden van den man, dien zij als Lord Aberdeen had leeren kennen.

Toen hij zich weder tot zijn bezoeker wendde, had zijn gelaat zijn gewone uitdrukking gekregen.

Hij greep de hand van den jongen Armeniër en zeide:

— Luister eens, Rechid. Ik heb u zelf als knaap langen tijd gekend, en uw vader was een mijner beste vrienden. Ik heb uw edel karakter leeren kennen en ik weet bijna zeker dat gij de vrouw gelukkig zult maken wie gij uw hart en hand aanbiedt.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Dat is echter niet voldoende. Bij een huwelijk zijn steeds twee partijen — gij begrijpt wat ik zeggen wil. Als Sonja mij zegt dat zij u lief heeft, dan denk ik er niet aan mij tegen uw verbintenis te verzetten. Integendeel ik ben er van overtuigd dat zij geen beter echtgenoot zal kunnen vinden.

Rechid uitte een kreet van dankbaarheid en vreugde.

Hij stond op en zeide:

— Maar dan is alles in orde, Mylord. Ik weet zeker dat ik haar liefde zal verwerven. Beloof mij slechts dat gij mijn voorspraak zult zijn.

Raffles glimlachte.

— Ik zal haar zeggen dat gij student in de medicijnen zijt, dat gij u pas een maand geleden aan de universiteit hebt laten inschrijven, dat gij over een klein fortuin beschikt, maar dat ik u in staat acht u binnen-

kort een zeer goede positie te verwerven. Dat zal wel voldoende zijn niet waar?

De jonge Armeniër drukte hem krachtig de hand.

— Als gij dat doen wilt, Mylord, dan zal ik u eeuwig dankbaar zijn.

Het scheen of er een floers voor de heldere oogen van Raffles kwam.

Zijn stem klonk dof, toen hij zeide:

— De eeuwigheid is zeer lang, Rechid. Een paar maanden dankbaarheid beteekent onder menschen al zeer veel.

HOOFDSTUK V.

Baxter zoekt een hoteldief.

Dienzelfden avond, terwijl de beide vrienden zich kleedden ten einde zich naar de Windsor Club te begeven, waarvan Raffles vice-president was, en welker leden de terugkomst van Lord Aberdeen met ongeduld verbeidden, deelde Raffles met eenige woorden aan Charly mede, welke de reden van het vroege bezoek van den jongen Armeniër was geweest.

— Rechid heeft Sonja lief en hij wil haar tot zijn vrouw maken, zeide hij. En als het van mij afhangt, dan worden zij een gelukkig paar. Hij is een edelman en zij verdient een echtgenoot als hij.

Charly keek zijn meester strak aan.

— Heeft Rechid haar reeds ten huwelijk gevraagd? vroeg hij.

— Neen. Hij weet zelfs nog niet, of zij hem lief heeft.

— Dan zal zij zijn aanbod afslaan, hernam Charly kortaf.

Raffles keek hem verwonderd aan.

— Waarom denk je dat? vroeg hij. Hij heeft alles, waardoor een vrouw zich laat betooveren. Hij is knap, jong en zijn kennis zal hem vroeg of laat — maar waarschijnlijk vroeg — een goede positie doen verwerven.

— En toch zal zij hem weigeren, hield Charly vol. Raffles haalde de schouders op.

— Je doet, alsof je dat zeker weet, zeide hij gemeenlijk. Je hebt toch niet in haar hart gelezen? Je weet toch niet, of zij een ander liefheeft? Ik kan niet inzien, waarom Sonja de liefde van Rechid niet zou aanvaarden.

— Je zult het misschien spoedig genoeg merken, was alles wat Charly antwoordde.

De beide vrienden waren gereed.

Buiten wachtte Henderson met de auto.

Zij stapten in en binnen enkele minuten had de snelle wagen den weg naar het groote clubgebouw in de Oxfordstreet afgelegd.

De groote conversatiezaal was bijna geheel gevuld met leden van de beroemde club, die zeer op de aanwezigheid van hunnen vice-president gesteld waren.

Toen Raffles en Charly binnen traden verhieven zich allen van hun stoelen en velen gingen Lord Aberdeen tegemoet.

Een tijd lang gonsde een luid stemmenrumoer door het groote vertrek.

Alle leden vroegen tegelijk naar den gezondheidstoestand van den vice-president, en wilden weten, wat hem op het vasteland wedervaren was.

Het duurde eenigen tijd voor Raffles zich naar zijn gewone plaats achter de groote tafel in het midden van het vertrek had kunnen begeven.

Hij liet zijn scherpe blikken in het rond waren.

Eindelijk bleven zij rusten op een grooten dikken man met rosblond haar, dat op de kruin reeds bedenklijk dun begon te worden en een vollen baard, die met zorg onderhouden was.

Hij had een opgezet, bolbleek gelaat, dat echter dikwijls vuurrood werd, als zijn bezitter zich ergens over opwond, hetgeen herhaaldelijk geschiedde.

Die man was Phileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Een eigenaardig lachje speelde om de lippen van den Grooten Onbekende toen hij zich tot Baxter richtte met de woorden:

— Ik hoop, dat tijdens mijn afwezigheid uw arbeid vruchten heeft opgeleverd, mijnheer Baxter?

De hoofdinspecteur wreef zijn dikke handen over

elkaar en scheen even te aarzelen voor hij antwoordde:

— Ik heb niet te klagen, Mylord. Wij hebben een paar beruchte inbrekers weten gevangen te nemen en dan zijn wij eindelijk den bedrijver op het spoor gekomen van den moord op den bankier Williams, aan het Strand. Hij kan ieder oogenblik gearresteerd worden. Ja, de Londensche politie zit niet stil.

— Dat weet ik zeer wel, mijnheer Baxter, zeide Raffles met een beleefde buiging.

— Wij hebben weer een nieuwe val uitgezet, vervolgte Baxter. Gij moet weten, Mylord, dat wij door de Fransche politie gewaarschuwd zijn voor de waarschijnlijke komst van een beruchten hoteldief! Hij komt alleen of met een of met meer medeplichtigen. Onze Fransche collega's verzekeren, dat hij een van de brutaalste en behendigste hoteldieven is, waarvan zij ooit gehoord hebben. Tweemaal is hij bijna gearresteerd, maar telkens wist hij op het uiterste oogenblik te ontsnappen.

— Wat voor een landsman is het? vroeg Charly.

— Het is een vreemdeling — een Pool, een Hongaar, een Serviër of iets dergelijks. Hij moet echter verscheidene talen uitstekend spreken, en ook het Engelsch, met een nauwelijks hoorbaar accent.

— En dien wilt gij vangen, mijnheer Baxter?, vroeg Charly Brand nieuwsgierig.

— Ik zal hem vangen, mijnheer Brand! riep de hoofdinspecteur uit.

— Hebt gij uw maatregelen reeds genomen?

— Daar kunt gij van verzekerd zijn! Ik heb onze beste rechercheurs en dectectiven, onder anderen James Sullivan en Miss Dorrit Evans, twee onzer beste beambten, aan het werk gezet! En zij hebben mij verklaard dat zij niet zullen rusten voordat de man onschadelijk is gemaakt! De Fransche politie heeft een buitengewoon hooge premie op zijn aanhouding gesteld.

— Dan blijft mij niets anders over dan u geluk te wenschen, mijnheer Baxter, hernam Raffles. Ik zou er trots op zijn als onze politie er in slaagde den man te arresteeren!

— Het zal moeilijk genoeg zijn! De man is zeer sluw, hij weet zich uitstekend te gedragen. Men zou zweren dat hij een echte graaf of baron is. Soms reist hij met een vrouw, zijn medeplichtige, en soms laat hij zich vergezellen door een zoogenaamden bediende. Het is ook lastig voor ons dat hij zich uitstekend weet te grimeeren en telkens onder een andere gedaante verschijnt.

Nadat men nog geruimen tijd had doorgespraakt over

de kansen om den hoteldief te grijpen, stonden Raffles en Charly op ten einde zich naar de billardzaal te begeven.

Voor zij deze echter bereikten, ging de deur open en trad Rechid Bahri binnen.

Hij scheen even rond te zoeken en kwam, toen hij Raffles in het oog kreeg, snel op hem toe.

Het gelaat van den jongen Armeniër was bleek en zijn oogen stonden dof.

Hij greep de hand van Raffles met trillende vingers.

Hij keek even om zich heen, of iemand hen kon hooren en zeide toen op gedempten toon:

— Het is met mij gedaan, Mylord!

— Wat is er dan? vroeg Raffles ongerust.

— Zij weigert. Zij zegt, dat zij mij niet lief heeft!

Raffles deed een stap achteruit en keek den jongen Armeniër onderzoekend aan.

— Gij zijt vandaag bij haar geweest?

— Ik heb haar zooeven verlaten, Mylord.

— En zij zei dat zij u niet liefhad?

— Zij zeide dat zij mij zeer graag mocht lijden en dat zij steeds een goede vriend voor mij zoude zijn, zeide Rechid op bitteren toon. Ik heb haar gezegd dat dat niet voldoende was, ik zeide dat ik zonder haar niet leven kan — het scheen echter alles geen indruk op haar te maken. Ik heb aangedrongen en haar gevraagd of zij een ander liefhad! Dat had ik niet moeten doen, Mylord. Mijn vraag scheen Sonja veel pijn te hebben gedaan. Zij zeide dat ik daar volstrekt niet over spreken mocht en verzocht mij dringend haar aanstonds te verlaten! Zeg mij, Mylord — wat moet ik nu doen? Ik kan haar niet missen!

Raffles had het hoofd gebogen en staaarde naar den grond.

Toen haalde hij langzaam de schouders op en zeide op doffen toon:

— Dit is iets waarin ik u niet raden kan, Rechid!

— Maar — kunt gij haar dan niet nogmaals bezoeken? Gij hebt haar immers heden reeds gesproken.

— Ja, ik heb haar een bezoek gebracht!

— En hebt gij over mij gesproken, Mylord, vroeg de jonge Armeniër gretig.

— Dat had ik je immers beloofd?

— En — hebt gij in het geheel niet kunnen merken of ik haar onverschillig ben of niet. Vergeef mij Mylord, wanneer ik aandring, maar het geldt hier voor mij een levenskwestie.

— Zij stelt zeer veel belang in u en ik weet zeker dat gij haar niet geheel en al onverschillig zijt.

De jonge man onderdrukte met moeite een snik en fluisterde:

— Dan is misschien nog niet alles verloren, mylord! Ik smeek u, help mij! Ik weet niet wat ik zou moeten beginnen als zij onvermurwbaar bleef!

Raffles legde hem de hand op den schouder.

— Ik zal morgen nog eens naar haar toegaan. Vlei u echter vooral niet met een hoopvolle verwachting die misschien niet verwezenlijkt zal worden! Ik weet niet of aan mij wel de taak is toevertrouwd welke gij mij oplegt! Ik beloof u echter, dat ik mijn best zal doen!

— Ik dank u, mylord, zeide de jonge Armeniër, met een blik vol dankbaarheid in zijn goudbruine oogen.

Raffles haalde een klein notitieboekje uit zijn zak en bladerde er in.

— Mijnheer Brand en ik zijn voor morgen uitgenodigd op de intieme partij van gravin Hotchkiss in het Brampton Hotel. Vergis ik mij of behoort gij ook onder de gasten?

— De gravin heeft mij de eer aangedaan, mij persoonlijk te inviteeren, maar ik ben er zeker van dat ik dat voor het grootste gedeelte te danken heb aan het feit dat gij u voor mij interesseert!

— Gaat gij er heen?

— Dat was ik van plan, maar ik wil u eerlijk zeggen, dat ik mij geenszins in een stemming gevoel om naar partijen te gaan.

— Ik zou het toch maar doen, meende Raffles

lachend. Het is goed om uw gedachten wat te verzetten en misschien kan ik u wel een goede boodschap mededeelen.

Een hoopvolle trek verscheen op het knappe licht gebruide gelaat van den jongen Armeniër.

— Zelfs al zoudt gij mij maar de geringste kans geven, mylord, dan nog zou ik morgen naar het Bramptonhotel gaan

Hij drukte Raffles krachtig de hand en begaf zich daarop naar de groote tafel, waar eenige jonge lieden van zijn leeftijd hem reeds wenkten.

Raffles en Charly vervolgden hun weg naar de billardzaal.

Toen zij beiden voor de glazen kast stonden waarin hun eigen queue was weggeborgen, vroeg Charly op zachten toon:

— Heb ik het je niet gezegd?

— Wat heb je dan gezegd?

— Dat zij zijn aanzoek zou afslaan!

— Ja, dat hebt je inderdaad voorspeld! zeide Raffles eenigszins verbaasd. Je schijnt dus meer te weten dan ik dacht!

— Ik weet zeer veel!

— Kun je me dan ook zeggen, wat de reden van hare weigering is?

— O ja — zij heeft een anderen man lief!

En hierop greep Charly zijn queue en begon het uiteinde verwoed met krijt te besmeren.

HOOFDSTUK VI.

De partij in het Brampton Hotel.

Den volgenden middag omstreeks drie uur, liet Raffles zich door Henderson naar het huis rijden hetwelk hij voor zijn Armenische beschermeling, Sonja Bastides, die hij tweemaal uit de handen der Turken had gered, had gehuurd en in laten richten.

Zij woonde daar thans met een bejaarde dame van gezelschap, haar trouwe Armenische dienstmaagd, Nyrsa en twee volkomen betrouwbare bedienden.

Raffles liet door Henderson zijn kaartje afgeven aan den ouden knecht met spierwit haar, die de deur opende.

Eenige oogenblikken later stond Raffles voor de schoone Armenische.

Zij droeg een zeer bevallig gewaad, half Europeesch, half Oostersch, dat haar voortreffelijk kleepte, en dat haar teedere vormen op het voordeeligt liet uitkomen.

Zij ontving Raffles in een soort boudoir dat volgens haar eigen aanwijzingen geheel was ingericht zooals zij het in het huis van haar vader aan de Zwarte Zee gewend was geweest.

Er stonden twee of drie zeer breede rustbanken, waarover prachtige Smyrnakleeden waren gespreid en die bedekt waren met groote en zachte kussens, overtrokken met zachtkleurige zijde.

Op den grond lag een dik karpert, door de meest beroemde Perzische tapijtwevers vervaardigd.

Hier en daar stonden kleine lage tafeltjes van dof gepolijst ebbenhout, ingelegd met paarlemoer en ivoor.

In het midden van de zoldering hing een zware koperen lamp, versierd met gekleurd glas.

Sonja ontving Raffles met uitgestoken handen en een betooverenden glimlach op haar zacht blozend gelaat.

— Wat verheugt het mij, Mylord, dat gij mij reeds weder komt bezoeken.

— Vergeef het mij, Sonja, het lijkt misschien onbescheiden dat ik u reeds nu opnieuw bezoek, maar het geldt een ernstige zaak.

De jonge vrouw wierp een verschrikten blik op haren bezoeker.

— Een ernstige zaak?

— Inderdaad, ik geloof dat het leven van een mensch er mede gemoeid is.

Sonja deed een stap achterwaarts.

Zij scheen een vaag vermoeden te krijgen van Raffles' bedoeling.

Haar lief gelaat verbleekte een weinig en haar stem beefde toen zij op zachten toon vroeg:

— Wiens leven, Mylord?

— Gij weet het wel, dat van Rechid Bahri.

Even heerschte er zwijgen in het vertrek.

Sonja speelde met het snoer groote jaspiskralen dat om haar slanken hals lag en staarde strak voor zich uit.

Raffles trad op haar toe en nam zachtjes een van haar handen.

— Luister eens naar mij, Sonja, begon hij. Ik weet wel dat men het hart van een vrouw niet moet dwingen, maar hier geldt het een jongen man in wien ik zeer veel belang stel en wiens vader tot mijn beste vrienden behoorde. Ik zou zoo gaarne willen dat hij gelukkig ware.

— Maar kan hij dat dan niet worden met een andere vrouw, riep Sonja.

— Neen Sonja, dat kan hij niet. Hij heeft u hartschtelijk lief en hij kan zonder u niet leven.

De jonge Armenische zeide zachtjes:

— Dat zegt men.....

— En als men Rechid Bahri heet, dan gevoelt men het ook zoo, voltooidde Raffles den zin.

Hij keek Sonja eenige oogenblikken ernstig aan en vervolgde toen:

— Gedurende mijn afwezigheid heeft Rechid je beter bewaakt dan ik het had kunnen doen. Hij is een moedige jongen, hij is jong, hij is knap, hij heeft uitmuntende hersens, zoodat zijn toekomst verzekerd is, kortom, als ik uw vader was, en ik zou het bijna kunnen zijn, dan zou ik niet weten aan wien ik u met een geruster hart zou kunnen toevertrouwen.

De jonge Armenische wierp Raffles een snellen en eenigszins ondeugenden blik toe.

— Gij mijn vader? vroeg zij toen, half lachend. Gij drijft er den spot mede, Mylord, gij kunt nauwelijks veertig jaar zijn.

— Ik ben twee-en-veertig jaar, Sonja, zeide Raffles ernstig.

— Welnu, ik ben reeds vijf-en-twintig, dat moogt gij gerust weten, riep Sonja vroolijk uit. Gij kunt dus onmogelijk mijn vader zijn.

Even zwegden beiden.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Wij dwalen van ons onderwerp af, zeide hij eenigszins ongeduldig. Rechid heeft u lief, maar gij weigert hem uw liefde. Daar moet toch een reden voor zijn.

Sonja liet de kleine kogels van jaspis snel door haar blanke vingers glijden.

Zij wierp Raffles een bijna smeekenden blik toe.

— Gij moogt mij niet zoo plagen, zeide zij zacht. Wij vrouwen kunnen vaak geen reden opgeven voor onze voorkeur, of voor onzen tegenzin.

— Je hebt dus een hekel aan hem?

— O, dat heb ik niet gezegd, riep Sonja haastig uit. Integendeel, ik mag hem zeer graag lijden, maar hij is nu eenmaal niet het ideaal van een man zooals ik mij dat steeds heb voorgesteld.

Raffles beet zich ongeduldig op de lippen.

Toen kwam hij dicht voor de jonge Armenische staan, keek haar strak aan en vroeg:

— Is er misschien een ander? Ik weet wel dat ik misschien het recht niet heb om die vraag stellen, maar ik beschouw u een weinig als mijn dochter — of als mijn zuster, als gij dat liever hebt.

Sonja was bij deze vraag plotseling achteruit gegaan.

Haar gelaat was nu zeer bleek en haar oogen hadden een zonderlingen glans bekomen.

— Zijt gij boos, omdat ik u dat vroeg, Sonja? vroeg Raffles.

— Neen heer, gij weet wel, dat gij mij alles moogt vragen. Ik heb geen geheimen voor u, ja toch, een misschien.

— En dat betreft dien ander?

Sonja knikte bevestigend zonder te antwoorden.

— Dan heb ik hier niets meer te doen, zeide Raffles op gedempten toon. Ik hoop echter vurig dat die andere uw liefde waardig is.

— O ja, heer, dat is hij, dat zweer ik u, riep de jonge Armenische op hartstochtelijken toon.

— En, heeft hij u ook lief?

Een vlammend rood kleurde de bleeke wangen van de jonge vrouw.

Toen verscheen er een smartelijke trek om haar lippen.

Zij wierp Raffles een schuwen blik toe en haar stem ontbeerde bijna iederen klank toen zij zeide:

— Ik weet het niet, heer, ik geloof het niet.

— Wat is dat? riep Raffles uit. Gij weet het niet! En voor zulk een hersenschim zoudt gij het geluk van een veelbelovenden jongen man verwoesten?

Sonja boog het hoofd.

Twee heldere tranen gleden langzaam over haar wangen.

Raffles greep haar hand.

— Vergeef mij, Sonja, zeide hij op zachten toon. Ik wilde je geen pijn doen, maar ik smeeek je, bedenk je nog eens. Rechid is je liefde ten volle waard. Je bent te jong en te schoon om aan een onbeantwoorde liefde te gronde te gaan.

Raffles werd getroffen door den smartelijken blik dien hij in de oogen van de jonge Armenische opmerkte.

Hij drukte haar de hand en hernam:

— Geloof me, Sonja, ga met je hart eens goed te rade en dan weet ik zeker dat je op je besluit zult terug komen. Hij is een landgenoot van je, en ik weet zeker dat je hem zou leeren liefhebben. Van avond spreek ik Rechid, mag ik hem een paar woorden van troost zeggen?

— Heeft hij mij dan zoo lief?

— Hij verafgoodt je, Sonja.

— Zeg hem dan, zeg hem dan, dat, misschien later...

Sonja kon den zin niet voltooien.

Zij ijde het vertrek uit, met het gelaat in de kleine handen verborgen.

Raffles keek haar ernstig na.

Toen greep hij zijn hoed en verliet zuchtend het vertrek.

— Die vrouwen, zij zijn en blijven toch een put vol raadselen, mompelde hij in zich zelf, toen hij weder in de auto stapte.

Het was bijna half tien in den avond, toen Raffles en Charly zich naar het Brampton Hotel lieten rijden, in een van welks zalen een partij plaats had, die door Gravin Hotchkiss werd gegeven, ter eere van den verjaardag van haar ouderlooze nicht.

Zij had dit kleine, maar deftige hotel gekozen, omdat er levende beelden zouden worden opgevoerd, waartoe in haar eigen, tamelijk kleine woning geen gelegenheid was.

Er waren reeds vele gasten aanwezig, toen Raffles en Charly de helder verlichte feestzaal binnentraden.

Want Gravin Hotchkiss was algemeen bekend om haar gastvrijheid.

De gastvrouw, een oude eerwaardige dame met spierwit haar, liep op dit oogenblik aan den arm van Phileas Baxter door de zaal.

De waardige hoofdinspecteur gevoelde zich zeer vereerd door deze onderscheiding en schreed trots als een pauw over het glimmende parket.

Maar toch scheen zijn aandacht niet geheel en al tot zijn buurdame beperkt te zijn.

Nu en dan dwaalden zijn lichtblauwe oogen zoekend door de zaal.

Van tijd tot tijd bleven zij gevestigd op de breede portières die de groote dubbele deuren afsloot, welke op de gang uitkwamen.

Nadat Raffles en Charly hun opwachting bij de gastvrouw en de jarige hadden gemaakt, liepen zij de zaal door, om naar Rechid Bahri te zoeken.

Het duurde niet lang of zij vonden den jongen Armeniër voor het buffet, waar hij met eenige vrienden in gesprek was.

Zoodra Rechid hem had gezien, kwam hij snel op Raffles toe.

Hij trok hem ter zijde en vroeg, terwijl zijn oogen koortsachtig schitterden:

— Welnu, Mylord, zijt gij bij haar geweest?

— Ja, Rechid, hedenmiddag.

— En, blijft zij bij haar weigering?

— Ik geloof dat haar besluit niet meer zoo onwrikbaar vaststaat als gisteren.

De jonge Armeniër onderdrukte met moeite een kreet van vreugde.

— Zij geeft mij dus hoop? vroeg hij.

— Dat wil zeggen, zij wil u niet aan de wanhoop ten prooi laten. Dat is iets anders.

— Het is bijna hetzelfde, Mylord, riep de jonge Armeniër opgewonden uit.

— Meent gij? vroeg Raffles, terwijl er een flauwe glimlach om zijn lippen kwam spelen.

— Ik ben er zeker van. Gij hebt dus over mij gesproken, Mylord?

— Dat had ik u immers beloofd.

— Dat is zoo, Mylord. Ik vergat het. Ik weet niet wat ik zeg. Ik ben gek, zeide Rechid, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd wreef.

— Gij zijt met weinig tevreden, merkte Raffles hoofdschuddend op.

— Dat moet ik wel, Mylord, anders zou ik het zeker besterven. Nu ik niet alle hoop behoef op te geven, zal ik haar wel weten te overtuigen van mijn

eerlijke bedoelingen en zal ik haar liefde weten te verwerven.

— Ik hoop het voor u, zeide Raffles ernstig. Gij beiden zijt het waard, dat gij gelukkig wordt! Maar ik geloof, dat men aanstonds gaat beginnen met de levende beelden! Men heeft mij er veel goeds van verteld. Laten wij zorgen, een goede plaats te krijgen. Later spreken wij nog wel eens over die voor u zoo belangrijke zaak, beste Rechid!

Aan een der einden van de zaal bevond zich een lage verhooging, een soort tooneel, afgesloten door gordijnen van bronskleurig fluweel, waarop de levende beelden zouden vertoond worden.

Raffles en zijn beide metgezellen begaven zich daaraan met het doel een geschikte plaats op te zoeken.

Dit zou echter minder gemakkelijk gaan dan zij dachten, want de weinige rijen stoelen waren reeds geheel door de dames en eenige gelukkig heeren bezet, en de anderen moesten zich met een staanplaats vergenoegen.

Langzamerhand drongen de aanwezigen zich opeen, teneinde zoo dicht mogelijk bij het tooneel te komen.

Men wachtte op het oogenblik, dat de lichten gedoofd zouden worden, teneinde de levende beelden, die helder verlicht zouden worden, des te beter te doen uitkomen.

Daar gingen de gordijnen uiteen.

Een zucht van verrassing ging door de zaal!

Want het levende beeld, hetgeen de gasten te aanschouwen kregen, was heel iets anders dan zij verwachtten, en onder den naam: „Diana op de Jacht” op het fraai gedrukte programma stond vermeld!

Het was namelijk samengesteld uit vier goed gewapende rechercheurs, die misschien wel op jacht waren, maar al zeer weinig geleken op de bevallige Godin van het edele jachtvermaak!

Men dacht eerst aan een grap.

Hier en daar werd gelachen.

Maar het bleek al spoedig dat er niets te lachen viel.

Een der vier mannen trad naar voren.

Het was James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard.

Zijn heldere stem klonk tot in de verste hoeken van de zaal, en zijn zwarte oogen schitterden, toen hij riep:

— Het spijt mij, dames en heeren, dat ik op deze wijze uw feest moet storen, maar de plicht gebiedt het mij! Ik ben genoodzaakt, u te verzoeken, deze zaal niet te verlaten zonder mijn toestemming! Het zou u trou-

wens onmogelijk zijn, daar alle uitgangen goed bewaakt worden!

Onwillekeurig wendden zich aller blikken naar de uitgangen van de zaal, drie in getal.

Voor alle drie de deuren hadden detectives post gevat.

Zij hielden de rechterhand in den zak, maar het was al te duidelijk, wat die hand daar omklemd hield!

Een oogenblik kon men in waarheid een speld hooren vallen!

Toen riep een der gasten toornig:

— Wat moet dit beteekenen?

— Dat zult gij aanstonds vernemen! antwoordde Sullivan. Er moet zich hier in de zaal iemand bevinden, naar wien de politie zoekt, een bekend hoteldief! Er worden in dit hotel verscheidene voorwerpen van waarde vermist, en het zou mij niet verwonderen, als er zich onder u bevinden, die zullen ontdekken, dat zij een of ander sieraad missen!

En aanstonds hoorde men van verscheidene kanten kreten van schrik en woede opgaan!

— Ik ben mijn horloge kwijt!

— Ik mis mijn parelen overhemdknoopjes!

— Men heeft mij mijn gouden breloque ontstolen!

— Ik kan mijn diamanten broche niet vinden!

— Dat vermoedde ik haast wel, klonk de rustige stem van Sullivan boven het rumoer uit.

— Maar dan moet de dief hier in de zaal zijn! schreeuwde iemand.

— Dat is zeer waarschijnlijk! hernam Sullivan. Daarom juist ben ik hier en daarom zal ik de heeren en tot mijn groote spijt ook de dames moeten verzoeken, zich te laten fouilleeren! In de kleine zaal hiernaast bevindt zich daartoe een vrouwelijke detective! De dames zullen wel zoo goed zijn, zich daarheen te begeven! Het spijt mij waarlijk — maar ik doe slechts mijn plicht! Het geldt hier een zeer gevaarlijk boosdoener!

Morrend, maar onderworpen volgden de dames het bevel op.

Zij wierpen elkander onder het heengaan onderzoekende en argwanende blikken toe.

De heeren bleven alleen achter.

Zij werden als het ware als schapen in een der hoeken gedreven, waar zij een voor een vlug en handig werden onderzocht door een reusachtigen detective.

Aller zakken werden met een vlugge beweging omgekeerd, en daarop kon de onderzochte zich verwijderen.

Eindelijk bleven er slechts een tiental gasten over, en de spanning steeg met de minuut.

Nu was de jonge Armenier aan de beurt.

Hij trad uit eigen beweging op Sullivan toe en zeide lachend:

— Vergeet vooral niets.

Sullivan ging niet op de scherts in en begon zwijgend zijn zakken te onderzoeken.

Toen hij zijn hand in een van de zakken in de rokpenden stak, verscheen er een uitdrukking van zegepraal op zijn gelaat.

— Hobs kom eens hier, zoo beval hij een der naast hem staande politiebeambten.

De man kwam naderbij.

— Houd je zakdoek eens op, ging Sullivan voort.

Hobs haalde een grooten rooden zakdoek te voorschijn en spreidde hem op een kleine tafel uit.

Nu kwam de gesloten hand van den detective uit den rokzak te voorschijn.

Hij opende haar boven den rooden lap.

Een aantal horloges, doekspelden en ringen glinsterde op den rooden zakdoek.

De jonge Armeniër stond onbeweeglijk als een standbeeld toe te zien.

Al het bloed was uit zijn gelaat geweken.

Zijn oogen staarden met een krankzinnige uitdrukking naar de sieraden.

Het was doodstil in de zaal.

Iedereen had den blik op Rechid Bahri geheven.

Sullivan trad opnieuw op hem toe en stak nogmaals zijn hand in den achterzak, dien hij zoeven doorzocht had en haalde er nog eenige kostbare voorwerpen uit te voorschijn.

— Herkent een van de heeren, die hier aanwezig zijn, misschien een dezer voorwerpen? vroeg Sullivan.

Een paar heeren kwamen naderbij.

— Ja, dat is mijn breloque.

— En dat is mijn horloge.

Rechid Bahri deed wankelend een stap voorwaarts. Zijn stem had allen klank verloren toen hij op heeschen toon vroeg:

— Wat moet dat beteekenen?

— Dat beteekent, mijnheer, dat ik genoodzaakt zal zijn u te arrêsteren, antwoordde Sullivan.

— Wat? gij zoudt het wagen?

De detective haalde de schouders op.

— Ik zou die aanmatigende houding maar laten varen. Het bewijs is immers overstelpend. Gij zijt de hoteldief, naar wien wij reeds zoolang zoeken.

De Armeniër wierp een hulpeloozen blik om zich heen.

Maar bijna overal ontmoette hij onverschillige of verachtelijke blikken.

De heeren die daar aanwezig waren, wisten niets van hem dan dat hij een vreemdeling was die pas sedert een maand te Londen vertoefde en van wiens verleden niets bekend was.

Maar toch — een gelaat was er waarop hij niets dan medelijden en warme sympathie ontdekte.

Dat was het gelaat van zijn beschermer, Lord Aberdeen.

De jonge Armenier kon zich niet meer beheerschen. Hij vloog op Raffles toe, greep hem wild bij den arm en riep:

— Gij gelooft toch niet dat ik schuldig ben?

Raffles legde hem kalmeerend de hand op de zwarte haren.

— Eerder zou ik gelooven dat ik zelf schuldig was, mijn waarde, zeide hij. Hier moet natuurlijk een misverstand heerschen!

Raffles wendde zich tot Sullivan en zeide op rustigen toon:

— Mijnheer Sullivan, ik verzeker u dat gij u vergist. Ik sta volkomen borg voor de eerlijkheid van dezen man. Hij behoort tot mijne vrienden!

Sullivan maakte een beleefd afwijzend gebaar.

— Het spijt mij Mylord — ik moet mijn plicht doen! Hier zijn veertien mannen bijeen, die duidelijk gezien hebben dat ik een handvol gestolen voorwerpen uit de zakken van gindschen heer heb gehaald. Die voorwerpen zijn nog geen half uur geleden aan de gasten van Gravin Hotchkiss ontstolen! Dat deze man zich bij u heeft ingedrongen, wil ik graag gelooven! Hij staat bekend als een zeer sluw persoon, die zich zelfs onder den hoogen adel vrienden heeft weten te maken!

— Maar ik verzeker u dat zijn vader tot mijn beste vrienden behoorde! ging Raffles voort.

— Het is mogelijk Mylord — dan is zijn zoon wel diep gevallen!

Rechid Bahri uitte een kreet van woede en wilde op den detective toe vliegen.

Raffles weerhield hem echter met een gebaar.

— Doe dat niet, Rechid! zeide hij. Deze heer meent slechts zijn plicht te doen!

Sullivan beet zich op de lippen.

— Ik wil hem nog een kans geven, Mylord, zei hij toen kortaf. Kunt gij mij verzekeren dat hij reeds eenige jaren voortdurend te Londen heeft gewoond en dat gij hem al dien tijd van zeer nabij gekend hebt?

Raffles boog het hoofd.

— Neen, mijnheer Sullivan, dat heb ik niet! Hij is pas een maand geleden naar Londen gekomen en woonde tot dien tijd te Erzeroem. Toen hij mij het bericht van den dood van zijn vader zond en hij hier zijn studiën wilde voltooien, heb ik mij dadelijk tot zijn beschikking gesteld.

Sullivan liet een zegevierenden lach hooren.

— Nu, dat heeft niet veel te beteekenen, Mylord, neem het mij niet kwalijk! Gij zult het wel met mij eens zijn dat deze heer een maand geleden wel heel iets anders kon uitrichten dan gij schijnt te denken! Als hij iets bestudeerd heeft, dan waren het de zakken van zijn medemenschen! Maar wij hebben nu genoeg gepraat!

Hij wendde zich tot de politiebeambten en vervolgde:

— Verzekert u van zijn persoon!

De politiebeambten traden op Rechid toe.

— Een oogenblik! riep Raffles. Ik wil een borgstelling storten, zoo hoog als gij zelf maar wilt — duizend, 5 duizend pond sterling. — Tien duizend mijnentwege.

Sullivan maakte een ongeduldig gebaar.

— Het spijt mij Mylord, maar dat verbiedt de wet. De beklagde is op heeter daad betrapt en hij is een vreemdeling! Wij kunnen geen borgstellingen aangaarden.

— Het is goed, zeide Raffles kortaf. Wilt gij mij toestaan nog een paar woorden met uw arrestant te wisselen?

— Dat moogt gij doen, Mylord, maar ik moet u verzoeken het kort te maken.

Raffles nam de hand van den jongen Armenier in de zijne en drukte haar krachtig.

— Gij gaat nu een paar onaangename dagen te gemeet, zeide hij, maar ik verzeker u dat ik u voldoening zal weten te verschaffen! De beschuldiging is te dwaas! Gij kunt op mij rekenen — Rechid — ik zal niet rusten voor ik dit bespottelijk misverstand heb opgehelderd. Wees kalm en laat alles maar aan mij over!

HOOFDSTUK VII.

Raffles aan het werk.

Zoodra Rechid Bahri door de politie was weggeleid, lieten Raffles en Charly de auto voorkomen.

Zij stapten in en Henderson reed hen vlug naar de villa in de Regenstreet.

Het was nauwelijks elf uur toen zij daar aankwamen.

Raffles had gedurende den rit zeer weinig gesproken.

In zijn werkkamer gekomen, wierp hij zijn hoed en jas op een stoel en begon met groote stappen het vertrek op en neer te loopen.

Charly volgde hem zwijgend met den blik.

Naar wat hij zich door Raffles had laten mededeelen omtrent den levensloop van den jongen Armeniër stond het ook voor hem vast dat hij volmaakt onschuldig was.

Maar toch — hoe kwamen dan die kostbaarheden in zijn zak?

Eindelijk stond Raffles voor Charly stil en keek hem strak aan en vroeg op den man af:

— Geloof jij dat Rechid Bahri schuldig is?

— Ik acht het zeer onwaarschijnlijk!

— Onwaarschijnlijk! het is volstrekt onmogelijk! Het is even ondenkbaar dat de zon morgen in het Westen zou opkomen!

— Maar — die kostbaarheden?

— Ja, daar draait natuurlijk alles om. Die kostbaarheden zijn natuurlijk niet vanzelf in zijn zak gekomen. Iemand moet ze daar in hebben gestopt. En wie kan dat geweest zijn? Natuurlijk niemand anders dan de hoteldief zelf of een medeplichtige!

— Dat neem ik aan — waar waarom heeft die dief dan juist den jongen Armeniër uitgekozen?

Raffles haalde de schouders op.

— Er is geen sprake van uitkiezen! Toen de gordijnen op het tooneel vaneen gingen en de politiebeamten verschenen, heeft de sluwe schavuit nadat hij reeds den slag had geslagen onmiddellijk het gevaar begrepen waarin hij verkeerde en zijn buit onmiddellijk weggemoffeld in de zakken van den eerste den beste, die maar het dichtst bij hem stond! Het ongeluk heeft gewild dat dit Rechid Bahri was!

— Alles goed en wel — maar met die verklaring zul je Sullivan wel niet aan boord behoeven te komen.

Raffles liet een minachtend lachje hooren.

— Dat spreekt van zelf! riep hij uit. Hij is een detective die volgens de oude school is opgeleid. Hij houdt alleen rekening met wat zijn oogen zien, of wat de waarschijnlijkheid het meest aannemelijk maakt en de rest laat hem koud. Rechid had de juweelen in zijn zak, dus Rechid moet de schuldige zijn.

— (Je moet toegeven dat de omstandigheden sterk tegen den armen Rechid spreken, tenminste van het standpunt van James Sullivan beschouwd, hernam Charly. Een maand geleden was er van den jongen Armeniër nog niets bekend. Hij is een vreemdeling, hij heeft hier geen connecties behalve jou, hij heeft zich als student nog niet kunnen laten inschrijven daar de nieuwe leercursus pas over een maand eindigt, men vindt een groote hoeveelheid kostbaarheden in zijn zak, kortom alles pleit tegen hem.

— De vriendschap van Lord Aberdeen pleit voor hem, zei Raffles hard, en dat moest voldoende zijn!

Charly schudde het hoofd.

— Je laat je door je drift medesleepen, Edward en je plaatst je niet voldoende op het standpunt van Sullivan! Hij gelooft immers dat de gewaande hoteldief jou ook bedrogen heeft!

— Je kunt gelijk hebben, bromde Raffles. Maar hoe dan ook, ik zal dien ezel spoedig toonen dat hij een onvergeeflijken filater heeft begaan.

— Wat zullen wij dan doen?

— Het eenige wat er te doen is — den echten hoteldief opsporen! Laat ik je dadelijk zeggen dat er geen haar op mijn hoofd zou aangedacht hebben dien man lastig te vallen, die in zekeren zin een collega van mij is, als ik niet tot iederen prijs den eenigen zoon van een goed vriend zoo spoedig mogelijk uit de gevangenis wilde bevrijden.

— Mag ik je helpen?

— Ik verlang niets liever, riep Raffles vroolijk uit. Het doet mij genoegen dat je blijkbaar evengoed inziet als ik dat het krankzinnigheid is, Rechid ook maar een seconde te verdenken!

— Daar heb ik ook geen oogenblik aan gedacht! Ik heb je alleen maar de redenen opgesomd, waarom

iemand van de politie tot een tegenovergestelde slotsom moest komen.

— Laten wij dan maar aanstonds aan het werk gaan. Om te beginnen, wil je Sonja een briefje schrijven zoodat zij het bericht niet het eerst uit de bladen hoort.

Charly ging aan zijn schrijftafel zitten, wierp snel eenige woorden op het papier en liet het briefje door Henderson met de auto naar het huis van Sonja Bastides brengen.

Raffles zat met de kin in de hand voor zich uit te staren.

Blijkbaar maakte hij zijn veldtochtplannen op.

(Toen hief hij snel het hoofd op en zeide:

— Het is voor alles noodzakelijk dat wij onzen intrek nemen in het Brampton hotel, en daar ons hoofdkwartier opslaan!

— Zou de directeur ons wel helpen?

— Dat zal hij wel! Er is voor hem toch ook alles aan gelegen dat de zaak wordt opgehelderd en dat men eindelijk dien brutalen internationalen hoteldief in handen krijgt.

— Zullen wij ons verkleeden?

— Voorloopig is dat niet noodig! De hotelier zal zich wel kunnen begrijpen dat ik als vriend van den beklagde alles in het werk stel om hem weder op vrije voeten te krijgen.

— En wanneer beginnen wij?

— Aanstonds!

— Hoe kon ik het ook nog vragen? riep Charly lachend uit.

— Ik zal Gaston opdragen eenig goed voor ons in te pakken, dan kunnen wij dat medenemen, ingeval wij daar blijven overnachten.

Hij belde en gaf den ouden Gaston, die binnentrad de noodige opdrachten.

Toen de oude man weder het vertrek verlaten had, vroeg Charly:

— Zou de ware dief onder gasten hebben gescholen?

— Dat komt mij al zeer onwaarschijnlijk voor! Natuurlijk heeft Gravin Hotchkiss zelf het lijstje van haar invités gemaakt en je kunt je wel voorstellen dat zij op zulk een intieme partij slechts personen heeft uitgenoodigd die zij zelf goed kent of die door haar vrienden zijn geïntroduceerd!

— Dus zouden er toch misschien personen geweest zijn, die zij maar zelden heeft gezien?

— Ongetwijfeld!

— Hoeveel gasten zouden er ongeveer geweest zijn?

— Minstens drie honderd en misschien wel vier honderd!

— Maar dan is het volstrekt niet ondenkbaar dat iemand die in het geheel niet was uitgenoodigd zich onder de gasten heeft gemengd!

Raffles knikte.

— Je roert daar het kardinale punt aan! Dat is inderdaad mogelijk, maar daarvoor is het ook noodzakelijk dat de man of de vrouw die dit doet, in het hotel verblijf houdt, zoodat het hem of haar gemakkelijk valt, zonder opzien te baren door het hotel te loopen! Ik geloof dan ook dat de dader zich waarschijnlijk onder de hotelgasten bevindt en dat wij in die richting het eerst ons onderzoek moeten beginnen!

— Bevindt? vroeg Charly verbaasd. Geloof je dan dat hij niet aanstonds de plaat zal hebben gepoetst?

— Waarom zou hij dat gedaan hebben? hernam Raffles. Daardoor zou hij toch argwaan hebben kunnen opwekken? Er is nu iemand gearresteerd en hij begrijpt heel goed dat hij de eerste dagen althans volkomen veilig is! Veiliger dan hij ooit is geweest!

Op dit oogenblik werd er op deur geklopt.

Gaston trad binnen.

— De valiezen zijn gepakt, Mylord!

— Mooi zoo, Gaston. Is Henderson reeds terug?

— Nog niet, Mylord!

— Hij moet de auto niet stallen, maar op ons wachten, wij keeren naar het Bramptonhotel terug!

De oude bediende boog en verliet het vertrek.

Tien minuten later keerde Henderson van zijn boodschap terug.

Gaston, die de auto had hooren aankomen, bracht het bevel van zijn meester over.

De valiezen werden in de auto gebracht.

Alvorens in te stappen vroeg Raffles:

— Heb je het briefje aan een van de bedienden gegeven, Henderson?

— Miss Bastides las het zelf. Zij passeerde toevallig door de vestibule toen ik aanbelde. Zij wilde ook dat ik wachtte tot zij het gelezen had.

Raffles keek verrast op.

— Zoo? En wat zeide zij wel?

— Zij scheen zeer te verschrikken, Mylord en zij verzocht mij u namens haar mede te deelen, dat zij zou bidden voor het welslagen van uw plannen!

— Dat klinkt goed! bromde Raffles voor zich heen. Dat klinkt al beter dan van middag.

— En verder zeide zij nog dat zij u spoedig zou schrijven, Mylord.

— Het is goed, Henderson. Rijd ons nu maar zoo spoedig mogelijk naar het Brampton hotel. Daarna zal ik je wel niet meer noodig hebben. Maar je zult er toch op moeten rekenen dat ik je misschien in het holste van den nacht opbel!

— Mylord kan steeds over mij beschikken! zeide de chauffeur.

Een kwartier later stonden de beide vrienden in het particuliere spreekvertrek van den hotelhouder, die een dubbelganger van den beroemden Engelschen Staatsman Gladstone had kunnen zijn.

Zelfs de vadermoorders ontbraken niet!

— Mijn waarde heer! begon Raffles glimlachend. Het zal u eenigszins verbazen dat wij u zoo laat in den nacht om een particulier onderhoud vragen. Het betreft echter een ernstige zaak. Ik ben Lord William Aberdeen en dit is mijn secretaris, Mijnheer Charly Brand!

De hotelhouder stond uit den gemakkelijken stoel op en maakte een lichte buiging.

— Wij komen bij u in verband met de zaak die heden avond in een van de feestzalen van uw hotel is voorgevallen!

— Een hoogst onaangename zaak, Mylord. Een zaak die mijn goeden naam groot nadeel kan berokkenen.

— Dat kan hij zeker, mijnheer — en des te eerder omdat de politie een onschuldige gearresteerd heeft.

Weer verhief de hotelhouder zich halverwege uit zijn stoel en keek zijn bezoekers beurtelings met open mond aan.

— Een onschuldige, zegt gij Mylord? Hebt gij daar bewijzen voor?

— Voor mij zelf heb ik bewijzen te over, want ik ken den gearresteerde als een volkomen eerlijk en fatsoenlijk man! De politie schijnt er echter anders over te denken en ik ben hier gekomen teneinde te trachten de bewijzen te verzamelen, waarvan gij spreekt.

— In mijn hotel? vroeg de hotelhouder verbaasd en een weinig ongerust.

— In uw hotel, Mijnheer!

— Maar waarom dan?

— Omdat het mij volstrekt niet zou verwonderen als de dader zich nog hier bevond!

De hotelhouder stond verschrikt op.

— Hier in mijn huis?

— Zooals ik zeg!

— Maar dat zou onbeschaamd zijn!

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ongetwijfeld! Men moet over een groote dosis onbeschaamdheid beschikken, het Brampton hotel tot het terrein zijner werkzaamheden uit te kiezen als men het vak van hoteldief beoefent! Maar toch — het zou mij niet verbazen als de man, of de vrouw, of de man en de vrouw nog hier zijn!

— Maar dan ben ik geblameerd! jammerde de hotelhouder.

— Neem mij niet kwalijk, — dat zijt ge pas als de schavuit hier ongestraft met zijn werk kan doorgaan!

— Maar hoe zoudt gij dat willen beletten, Mylord. Is het dan niet beter dat ik mij aanstonds tot de politie wend?

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Mijn waarde heer, gij zoudt even goed aan een uitgehongerden wolf kunnen vragen de wacht te houden bij een malsch jong lammetje! De politie zou u waarschijnlijk uitlachen als gij haar met het verzoek aan boord zou komen hier op een hoteldief te loeren! Zij weet namelijk niet beter of ze heeft hem thans achter slot en grendel.

— Maar wat kunt gij dan eigenlijk in deze zaak doen, Mylord?

— Dat zal ik u zeggen, mijn waarde heer! Ik ben in mijn vrijen tijd een weinig amateur detective! Laat ik daar aan toevoegen dat ik de echte detectives reeds verscheidene keeren van dienst heb kunnen zijn!

— Dat meen ik mij te herinneren, Mylord!

— Welnu, ik zal niet rusten voor ik den man die thans op een zotte beschuldiging in de gevangenis is geworpen in vrijheid heb doen stellen. Daarvoor is het noodig dat wij hier als gasten voorloopig onzen intrek nemen.

— Wel, Mylord, ik heb nog een paar uitmuntende kamers tot uw beschikking.

— Zooveel te beter, daar leg ik dan beslag op. En gij zult mij ook wel een paar vragen willen beantwoorden, naar ik hoop.

— Ik ben geheel tot uw dienst, Mylord.

HOOFDSTUK VIII.

Een welgeslaagd onderzoek.

— Gij hebt natuurlijk een lijst van de logeergasten? De hotelhouder stond op, nam een zwaar register van een kleinen lessenaar en legde het voor Raffles neder.

— Hier is het vreemdelingenregister, Mylord! Het is tot op een uur geleden bijgehouden!

— Uitstekend! zeide Raffles.

Hij sloeg het boek open en zocht eenigen tijd.

[Toen zeide hij:

— In de laatste drie dagen zijn hier omstreeks veertig reizigers gekomen, waarvan slechts tien eergisteren reeds weder vertrokken zijn. De anderen zijn er dus nog?

— Allen, Mylord!

— Nu, bij die dertig gasten moet onze man zijn! zeide Raffles op beslist toon.

— Geloof gij dat, Mylord? vroeg de hotelhouder op angstigen toon.

— Het zou mij tenminste niets verwonderen. Vier dagen geleden is de hoteldief met beslistheid door de Fransche politie te Bordeaux gesignaleerd! Ik behoef in dit register dus niet te zoeken naar personen, die hier langer dan drie dagen geleden hun intrek hebben genomen. Laat ons nu eens zien! Zijn er onder die dertig logeergasten die gij vroeger reeds eenmaal geherbergd hebt?

De hotelhouder dacht eens na.

[Toen antwoordde hij:

— Er zijn er minstens vijftien onder die ik reeds jaren lang ken en van wie ik gerust kan zeggen dat iedere verdenking belachelijk zou zijn. Ik kan volkomen voor hen instaan. Het zijn bekende Schotsche landeigenaars en bezitters van groote fabrieken! Iedere Londenaar kent hen uit de geillustreerde tijdschriften!

— Dan blijven er dus vijftien over, hernam Raffles. Ik zal ze u met den vinger aanwijzen, — wees dan zoo goed mij met enkele woorden een beschrijving van hen te geven.

— Ik ben tot uw dienst, Mylord.

De hotelier kwam naast Raffles staan en naarmate Raffles met zijn vinger over de namen gleed, noemde hij op:

— Pearce, Kolonel bij de Huzaren; Russell, groot-

handelaar in wollen artikelen; Mevrouw West, met twee kleine kinderen, de Weduwe van een Major in Indischen dienst; Campbell, directeur van de gevangenis te Manchester; Mevrouw Newson, een oude dame, rentenierster naar ik geloof..... en zoo ging het voort tot de hotelhouder alle vijftien personen had beschreven.

Toen hij gereed was liet Raffles zich achterover in zijn stoel vallen en keek peinzend voor zich uit.

Toen zeide hij half voor zich heen:

— Van die vijftien personen zijn er dus nog tien met de kinderen mee, van wie wij gerust mogen aannemen, dat zij niet in aanmerking komen!

Plotseling hief hij het hoofd op en vroeg:

— Hebt gij hulpkellners in dienst genomen voor het feest van gravin Hotchkiss?

— Tien, Mylord!

— Kent gij hen allen?

— Sedert jaren! Het zijn steeds dezelfde en zijn boven iedere verdenking verheven.

Raffles begroef opnieuw zijn gelaat in zijn handen.

Toen hij het hoofd weder ophief lag er een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat.

— Dan kan het niet anders of de dief moet onder de drie gasten zijn, die gij niet van vroeger kent!

— Denkt gij Mylord?

— Het moet wel! Zeg eens mijn waarde heer — heeft een van die drie gasten soms zijn voornemen te kennen gegeven om spoedig weer te vertrekken?

De hotelhouder knikte bevestigend.

— Mevrouw Newson gaat morgen weder heen!

— Is zij nu thuis? Is zij nu op haar kamer bedoel ik? Reist zij alleen.

— Neen, met een dame van gezelschap!

— Jong of oud?

— Nog jong en heel knap, Mylord!

— Beschrijf mij haar eens!

— Zij is heel groot, erg slank met dik zwart haar, groote zwarte oogen en een fijn bleek gezicht.

— Waar is haar kamer?

— Naast die van haar meesteres.

— Staan de twee kamers met elkaar in verbinding?

— Ja Mylord!

Raffles dacht even na, terwijl hij opstond.

— Wij moesten daar maar beginnen, — zou een van uw kellners ons den weg kunnen wijzen?

— Wilt gij die oude dame nu een bezoek gaan brengen, Mylord? vroeg de hotelhouder verschrikt. Zij zal zich reeds ter ruste hebben begeven!

— Dat kunnen wij afwachten! hernam Raffles kalm.

De hotelhouder scheen zich nog even te bedenken, maar toen strekte hij de hand naar een elektrische schel uit.

Een dienstmeisje trad het vertrek binnen.

— Breng deze heeren naar de kamer van Mevrouw Newson, Mary! beval de hotelhouder.

Daarop wendde hij zich weder tot Raffles en zeide:

— Ik moet er natuurlijk op kunnen rekenen, Mylord dat gij niet overhaast te werk gaat! Het zou voor mijn zaak zeer nadeelig zijn als de oude dame opschudding maakte.

— Maak u niet ongerust, mijnheer, ik zal wel een middel vinden om mij bij haar te introduceeren!

— En als zij slaapt?

— Dan kunt gij haar rustig laten slapen tot morgen! Ik reken er dan echter op dat ik onmiddellijk gewaarschuwd word als zij aanstalten maakt om te vertrekken.

— Dat beloof ik u, mylord!

— Voorwaarts dan, lief kind; zoo riep Raffles tot het dienstmeisje en loop zoo zacht als je kunt, want het is niet noodig dat men ons hoort aankomen. Je behoeft ons niet verder te brengen dan de gang waar de kamers zich bevinden en ons dan de nummers te zeggen.

De beide vrienden, voorafgegaan door het dienstmeisje, verlieten het vertrek.

Zij bestegen een paar trappen en het dienstmeisje verbaasde er zich over dat zij alleen haar eigen schreden hoorde!

Eindelijk stond zij stil en zeide:

— Deze gang is het, heeren! hier vlak voor u, Mevrouw Newson logeert op kamer 318 en haar gezelschapsdame op 316.

— Ik dank je, kindlief, zei Raffles, terwijl hij het dienstmeisje een geldstuk in de hand duwde. Het overige kunnen wij wel alleen af.

Terwijl het dienstmeisje weder de trap afliep slopen Raffles en Charly de gang in.

Eindelijk stonden zij stil voor de deur waarop 316 geschilderd was.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Eenigen tijd bleef hij zoo gebukt staan.

Toen richtte hij zich weder op en zeide op zacht fluisterenden toon:

— Het licht brandt, maar ik zie niets van de dame in kwestie!

— Misschien is zij bij haar meesteres, zeide Charly.

Raffles ging een deur verder en legde nu zijn oor tegen het sleutelgat.

Toen hij eenigen tijd zoo gestaan had, kregen zijn oogen een verbaasde uitdrukking.

— Wat is er? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Wel, mevrouw Newson heeft voor een vrouw al een bijzonder zware stem.

Vastbesloten trad hij weder op de andere deur toe en draaide voorzichtig aan de kruk.

De deur was op slot!

Zonder zich te bedenken haalde Raffles een kleinen bos loopers te voorschijn.

Als er naderhand aanmerkingen werden gemaakt, zou hij altijd kunnen zeggen dat de deur open was geweest!

Binnen enkele seconden had hij volkomen geruischloos het slot geopend.

Hij duwde de deur open en trad binnen, door Charly op den voet gevolgd.

De tusschendeur was gesloten.

De bewoonster van de kamer zou echter wel terugkeeren, anders zou zij zeker het licht niet hebben laten branden.

Raffles wierp een snellen en onderzoekenden blik om zich heen.

Op de tafel stond een geopend valies dat reeds voor de helft was ingepakt.

Raffles wierp er een blik in.

Toen nam hij er voorzichtig eene klein voorwerp uit en toonde dit met een flauwen glimlach om zijn lippen aan Charly.

Het was een etui voor een veiligheidsscheermes.

Raffles legde het voorwerp zachtjes op zijn plaats en zette zijn onderzoek voort, sluipend als een kat en zonder het minste gerucht te maken.

Voor een kleine tafel bleef hij staan.

Op het blad stond een kleine citybag.

Raffles opende haar.

Zij was bijna geheel gevuld met ringen, horloges, dasspelden, armbanden en andere sieraden!

Raffles wierp Charly een veelbetekenenden blik toe.

Toen bracht hij zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van deze en fluisterde:

— Ik geloof dat wij ons de moeite kunnen besparen de twee andere logeergasten te bezoeken — wij zijn aan het goede adres!

Hij haalde zijn revolver uit zijn zak en keek het wapen na.

Toen deed hij zachtjes een paar stappen naar de tusschendeur.

Maar daarbij had hij het ongeluk tegen een klein tafeltje te stooten waarop een vaas stond, die met luid geraas op den grond viel.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd de tusschendeur opengerukt.

Een jonge vrouw met een bleek gelaat, in een peignoir gehuld verscheen op den drempel.

Haar oogen vlamden.

Zij wilde de deur weder dicht werpen maar Raffles was haar voor geweest.

Hij had haar bij de polsen gegrepen en trok haar in het vertrek.

Maar de vrouw had den tijd gevonden haar medeplichtige te waarschuwen!

— Breng je in veiligheid, Tonio, riep zij, daar is de politie!

Aanstands werd de deur achter haar gesloten, voor Raffles het verhinderen kon.

Men hoorde een sleutel in het slot omdraaien en daarop het openen van een raam.

Blijkbaar trachtte de dief langs het balkon en de regenpijp te ontvluchten.

— Ga onmiddellijk den hotelhouder waarschuwen en bel de politie op, Charly, beval Raffles zonder zijn kalmte te verliezen. Ik zal deze jonge dame zoolang in bedwang houden.

Charly stormde het vertrek uit teneinde aan zijn opdracht te gaan voldoen.

Intusschen stond de vrouw onbeweeglijk, maar met oogen die van haat fonkelden Raffles aan te kijken.

— Ja, ik kan mij wel begrijpen, Miss dat gij op dit oogenblik buitengewoon uit uw humeur zijt, merkte Raffles op. Indien ik in uw geval verkeerde zou ik dat misschien ook zijn. Het is echter niet anders en ik zou u raden u in uw lot te schikken. Wees zoo goed daar in dien hoek te gaan zitten of het zou u berouwen.

Zwijgend gehoorzaamde de vrouw.

En daar zat zij nu stil in haar hoek, de fijne gevormde vingers in elkaar gestrengeld, en zonder een oog van Raffles af te wenden.

Zij geleele op een zwarten panter, die zijn prooi be- loert.

Raffles onderzocht het vertrek nu wat nauwkeuriger, ofschoon hij voortdurend op zijn hoede bleef.

In een lade van de waschtafel vond hij een kleine geladen browning, welke hij veiligheidshalve in zijn zak liet glijden.

Uit het halfgepakte valies haalde hij achtereenvolgens een paar grijze damespruiken, een kleine schminkdoos en een bos loopers.

Er verliet een kwartier, en in al dien tijd werd er geen woord gewisseld tusschen de beide menschen in het vertrek.

Zoo werd de deur weder opengeworpen.

Charly, de hotelhouder en een agent van politie verschenen op den drempel.

Het gelaat van den hotelier was zeer verschrikt.

— Hij is ontsnapt, mylord! zeide Charly eenvoudig.

Raffles stampvoette, maar uit den hoek klonk een schril lachje.

Er vertoonde zich een zegevierende trek op het bleek gelaat van de hoteldievegge.

— Als Tonio ontsnapt is — neem u dan voor hem in acht! riep zij uit.

Het waren de eenige woorden, die de vrouw gesproken had.

Maar zij klonken dreigend genoeg!

HOOFDSTUK IX.

Eenblijeindigend slot.

Den volgenden morgen stonden alle bladen vol van de bijzonderheden der arrestatie van de beruchte hotel-dievegge, waarin Lord William Aberdeen zulk een voorname rol had gespeeld.

Sommige bladen gingen zelfs zoo ver, te verzekeren dat zijne Lordschap aan het hoofd van de politie zeker geen slechter figuur zou maken dan de heer Baxter!

Het spreekt van zelf, dat zoodra de schuld van de dievegge vaststond en het bewijs was geleverd, dat de voorwerpen, welke in den zak van den jongen Armeniër waren gevonden, behoorden tot een aantal kostbaarheden, welke den vorigen avond aan een paar dōzijn gasten waren ontstolen, Rechid Bahri onmiddellijk op vrije voeten werd gesteld.

Baxter en Sullivan putten zich uit in verontschuldigen, welke de jonge Armeniër met een koel glimlachje in ontvangst nam.

Zijn eerste schreden waren naar de villa in de Regentstreet gericht.

Toen de oude Gaston hem bij Raffles had aange- diend, snelde Rechid met tranen in de oogen op hem toe, greep zijn hand en zeide met een door ontroering verstikte stem:

— Ik dank u, Mylord! Ik dank u! Gij hebt mij mijn eer teruggegeven! Nooit, nooit zal ik u dat kunnen vergelden!

— Dat behoeft ook niet, mijn waarde, hernam Raffles, terwijl hij den jongen man over het zwarte haar streek. Uw vader was mijn vriend en het verheugt mij, dat ik zijn zoon een dienst heb kunnen bewijzen, dien hij zelf waarschijnlijk ook aan mij zou hebben bewezen als ik mij in hetzelfde geval had bevonden.

Charly trad het vertrek binnen.

Rechid stak hem de hand toe en zeide:

— Ik hoor dat gij een groot aandeel hebt gehad in de ontmaskering van de hoteldievegge! Mag ik mij voortaan uw vriend noemen?

— Van ganscher harte! antwoordde Charly gul. Maar wat den lof betreft, dien gij mij toezwaait, die moet ik minstens voor de helft afwijzen, want de hoofdpersoon is ons helaas door de vingers geglipt. De kerel moet een ware acrobaat zijn. Hij is uit het raam geklommen, is als een kat als het ware tegen den rand

van de dakgoot opgesprongen en zoo, aan zijn handen hangende, verder gegaan tot hij de regenpijp bereikte! Een aap zou er geen houvast aan gehad hebben, maar die mijnheer Tonio liet er zich langs afglijden, snelde een binnenplaats over, wipte over een muur en was reeds lang uit de voeten voor wij het hotel hadden kunnen laten omsingelen.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Dat alles zou nog niet veel beteekenen, omdat gij toch vrij zijt, maar ik hoor, dat die hoteldief, naar wien reeds zoo lang gezocht wordt, een uiterst gevaarlijk sujet en buitengewoon wraakgierig is.

— Kom, kom! lachte Raffles, daarvan zullen wij ons nu maar niet zoo veel aantrekken!

— Je mag zeggen wat je wil, hernam Charly, ik wenschte wel, dat de bladen wat zuiniger waren geweest met het vermelden van je naam.

Raffles haalde de schouders op.

— Onze vriend Tonio zal wel aanstonds de plaat gepoetst hebben.

— Dat betwijfel ik. Men zegt, dat hij bijzonder gehecht was aan zijn medeplichtige.

— En zou hij somtijds op haar willen wachten? Zij wordt tot minstens zes of acht jaar gevangenis veroordeeld!

— Hij zal niet wachten — hij zal zich willen wreken, hernam Charly ernstig.

— Nu, dan zullen wij rustig afwachten wat de Goden over ons beslist hebben, zeide Raffles kalm.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Ik heb om twaalf uur een afspraak met mijn pāardenleverancier. Ik moet een paar gaffelpaarden voor de mailcoach hebben. Gaat gij mede, Rechid?

— Met genoeg, Mylord! riep de jonge Armeniër uit.

(Toen scheen hij zich te bedenken.)

Een blos steeg in zijn wangen op.

Raffles sloeg hem glimlachend gade.

— Misschien is er wel iets dat u meer aantrekt dan een paar coachpaarden? vroeg hij hem.

Rechid Bahri boog het hoofd.

— De zaak is, Mylord!... begon hij stotterend.

— Je zaak is een mensch van vleesch en bloed en

heet Sonja Bastides, vulde Raffles glimlachend den zin aan. Heb ik goed geraden?

— Misschien is zij er niet geheel onverschillig voor, Mylord, dat ik zoo spoedig weer uit de gevangenis ontslagen ben, hernam de jonge Armeniër met een glans van hoop in zijn oogen.

— Daar ben ik van overtuigd! zeide Raffles. Aarzel dus maar niet, mijn jongen, en ga haar aanstonds een bezoek brengen! Ik zal haar per telefoon even van je komst in kennis stellen.

— Mylord, gij overstelpt mij met goedheden. Gij zijt niet boos op mij?

— Hoe kunt gij dat vragen! De liefde gaat immers boven alle andere zaken!

De jonge Armeniër hoorde den bitteren klank in deze woorden niet.

Hij greep Raffles' hand, wierp hem een dankbaren blik toe, wuifde Charly vaarwel, greep zijn hoed en snelde naar de deur.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om.

— Zal ik u spoedig weerzien, Mylord?

— Vredesavond in de Club als gij wilt!

— Tot vanavond dan!

De deur viel achter den jongen Armeniër dicht en Raffles ging langzaam met gebogen hoofd naar de telefoon.

Toen hij het toestel weder uit zijn handen had gelegd, zeide Charly op zachten toon:

— Voor hem hoop ik, dat zij haar gemoed niet langer tegen hem verhardt. Hij is doodelijk op haar verliefd!

Toen de beide vrienden des avonds de groote conversatiezaal van de Windsor Club binnentraden, was de mare van hun wapenfeit hun daar reeds voorafgegaan.

Niet alleen de bladen hadden de zaak in geuren en kleuren verteld, maar ook Baxter had een breedvoerig relaas van het voorgevallene gegeven.

Het scheelde dan ook weinig of men had den vice-president een ovatie gebracht!

Raffles weigerde echter halsstarrig het verloop van de feiten nogmaals mede te deelen en liet dit over aan zijn secretaris.

Men veranderde pas van onderwerp nadat Baxter een eindeloos verhaal had gedaan van de arrestatie van een hoteldief, waarin hij zelf een groote rol heette te hebben vervuld.

De meeste leden waren bang voor een herhaling en namen de vlucht naar de billard- of de speelzaal.

Omstreeks elf uur trad de jonge Armeniër binnen.

Zijn gelaat stond opgewekt, maar toch lag er een waas van ernst over verspreid.

Zoodra hij daartoe de gelegenheid schoon zag, nam hij Raffles ter zijde en fluisterde:

— Ik ben bij haar geweest, Mylord!

— Welnu?

— Ik geloof, dat ik althans geringe vorderingen heb gemaakt. Zij heeft mij althans niet alle hoop ontnomen. Zij scheen echter in een neerslachtige stemming te verkeerren, waarvan ik den aard niet kon begrijpen.

Raffles legde hem de hand op den schouder en zeide:

— Men moet de hoop nooit opgeven. Sonja is het waard, dat men om haar strijdt!

— Dat weet ik, Mylord! Maar soms kwam het mij voor, dat alle strijd vruchteloos zou zijn, omdat.....

— Omdat?

— Omdat zij reeds een ander lief heeft.

Raffles wreef zich met de blanke hand over het voorhoofd.

— Dat heb ik ook een oogenblik gemeend. Ik hoop echter dat ik mij vergist heb — voor u zoowel als voor haar. Maar ik zie daar, dat mijnheer Brand op u wacht om zich in de billardzaal met u te meten. Ga maar, ik heb in mijn particuliere werkkamer nog eenigen arbeid te verrichten.

De jonge Armeniër begaf zich naar de billardzaal.

Het was ruim een uur in den nacht toen de drie mannen eindelijk de club verlieten.

Op straat viel een druilende motregen.

Daar Raffles Henderson niet had besteld met de auto moesten zij naar een huurauto uitzien.

De drie mannen traden naar den rand van het trottoir.

Plotseling trad er uit de duisternis van een portiek een man te voorschijn, van wiens gelaat niets te zien viel door den breeden rand van zijn hoed.

Met opgeheven arm sprong hij op Raffles toe.

Er schitterde iets in zijn opgeheven vuist.

Het was een lange en spitse dolk.

Het volgende oogenblik zou het wapen de borst van den Grooten Onbekende doorboord hebben, als Rechid Bahri zich niet bliksemsnel tusschen hem en den moordenaar had geworpen en den stoot had opgevangen.

Met een kreunenden zucht zonk de jonge Armeniër ter aarde.

De moordenaar, ziende dat zijn aanslag mislukt was en dat hij een onschuldige had getroffen nam de vlucht.

Dit alles was zoo vlug gebeurd dat hij misschien nog ontkomen zou zijn als Raffles niet op behendige wijze zijn wandelstok tusschen zijn voeten geworpen had.

De man struikelde en viel.

Voor hij kon opstaan, waren Charly en Raffles bij hem.

Met een woedenden Italiaanschen vloek tastte hij in zijn zak.

Maar voor hij zijn revolver kon grijpen, had Raffles zijn beide armen op zijn rug gewrongen.

Er kwamen eenige agenten en voorbijgangers toesnellen.

— Wat is hier gebeurd? vroeg een der agenten streng.

— Deze man heeft een moordaanslag op mij ondernomen, antwoordde Raffles. Hij heeft echter een onschuldige getroffen. Ik ben Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club en deze man is...

Raffles rukte den moordenaar den breedgeranden hoed van het hoofd en vervolgde:

— En deze man is de hoteldief Tonio Scarlatti, de medeplichtige van de vrouw die gisteren gearresteerd werd.

De agenten hadden geen nadere verklaring noodig.

In een oogwenk was de Italiaan geboeid en werd hij door drie agenten weggeleid naar een inmiddels geroepen huurauto.

Charly was intusschen bij den jongen Armeniër neergeknield.

Diens borst was nat van het bloed.

De dolk had hem in de rechterborst dicht bij het borstbeen getroffen, maar gelukkig was de kracht van den stoot verzwakt doordat het wapen door de dikke duffelsche jas van den jongeman had moeten dringen.

Er was gelukkig een apotheek in de nabijheid waar het eerste verband kon worden gelegd.

Charly had intusschen bij den portier van de Club naar Henderson getelefoneerd en spoedig stond de grootste en gemakkelijkste auto voor de deur van de apotheek te wachten.

Voorzichtig werd de gewonde erin gedragen en geen kwartier later lag hij in een bed van een der logeerkamers in de villa.

De dokter die onmiddellijk gewaarschuwd was, onderzocht de wonde en zeide toen op geruststellender toon:

— Het is een quaestie van eenige weken rust, mylord! Gelukkig dat het weder zoo koud was en onze jonge vriend een dikke jas droeg. Een centimeter dieper en de long zou zijn geraakt.

Raffles antwoordde niet.

Hij wierp een ernstigen blik op den jongen Armeniër, die met gesloten oogen lag en legde toen zacht zijn hand op zijn voorhoofd.

Dadelijk sloeg Rechid de oogen op.

Hij keek Raffles met een aandoenlijken glimlach aan.

— Ik kan u niet zeggen, mylord, hoe dankbaar ik het lot ben, dat het mij in staat heeft gesteld, u dezen kleinen dienst te kunnen bewijzen!

Raffles hief de hand op.

— Gij moogt volstrekt niet spreken, Rechid! Later zullen wij hier wel eens over praten! Thans moet de dokter u onderzoeken en verbinden! Gij zult gelukkig weder spoedig beter zijn!

Terwijl de geneesheer, geholpen door een inmiddels geroepen verpleegster, den gewonde onderzocht en zijn wond verbond, nam Raffles Charly ter zijde.

— Blijf jij hier! zeide hij op zachten toon. Ik ga naar Sonja!

— Wat wil je daar doen? vroeg Charly verwonderd.

— Ik wil haar zeggen, dat Rechid zijn leven voor mij in de waagschaal heeft gesteld! Misschien zal haar dat wel bewegen, den Armeniër met andere oogen aan te zien!

— Ik hoop het voor hem! zeide Charly zacht.

Raffles liet zich met de auto zoo spoedig mogelijk naar het huis van de schoone Armenische brengen.

Toen hij echter uitstapte, en een blik op zijn horloge wierp, kwam hij tot de ontdekking, dat hij thans onmogelijk een bezoek bij de jonge vrouw kon brengen.

Hij scheurde dus een blaadje uit zijn notitieboekje, krabbelde er eenige woorden op, deed het in een enveloppe en liet het in de bus glijden.

Glimlachend stapte hij weder in den grooten wagen die hem snel weder naar de villa terug bracht.

Den volgenden dag, nog zeer vroeg in den morgen, kreeg Raffles een fijn geparfumeerd briefje, hetwelk hij met een glimlach op zijn ernstig gelaat doorlas.

— Ik geloof, dat ik hier goed nieuws heb voor onzen jongen vriend, zeide hij tot Charly, die juist was binnen getreden.

— Van wie is dat briefje? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Van Sonja! Zij is zeer getroffen door de held-

haftige daad van Rechid, — en zij verzoekt, hem zoo spoedig mogelijk te mogen bezoeken! Ik weet niet, of ik het bij het goede einde heb, mijn jongen, maar ik meen wel te mogen zeggen, dat er geen geneesmiddel ter

wereld is, dat Rechid Bahri spoediger zal kunnen doen herstellen dan deze weinige woorden — en de belofte, welke zij inhouden!

De volgende aflevering (No. 234) bevat:

De schipbreuk van de „President Lincoln”.

